

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

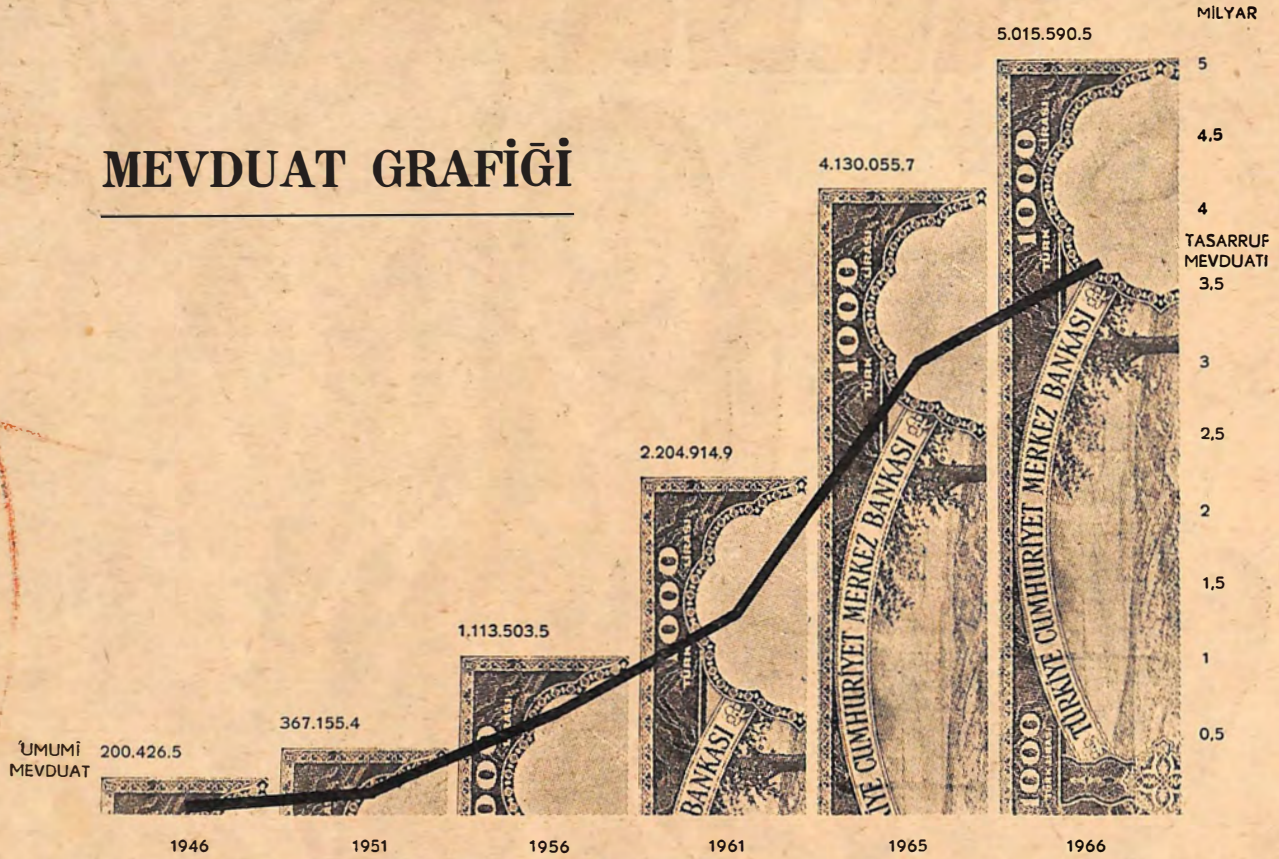
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Vatandaş — Bunların çılgınlıkları
arasında benim feryatlarım yine
gürültüye gidecek!..

MEVDUAT GRAFİĞİ

*Tasarruf fikrinin benimsenmesi ve yerleşmesinde önderlik eden İş Bankasının tasarruf mevduatı, son 20 yıl içinde çok büyük bir gelişme göstererek 1966 sonunda **3 Milyar 600 Milyon** lirayı... umumî mevduat toplamı ise **5 Milyar** lirayı aşmış bulunuyor. Türkiye İş Bankasının kudret ve itibarının delili olan bu rakamlar, halkımızın esirgemediği itimat ve teveccühün en kesin ifadesidir.*

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 4003 — 80)

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 12 Sayı: 24 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 7 Haziran 1967

Çelişmeler Ülkesi

ERKEKLER tarih boyunca kadınlara hem en büyük övgileri, hem de en büyük yergileri düzmüşlerdir. Hakları da vardır: Kadın hem övülecek, hem yerilecek bir yaratıktır, Ezop'un dili gibi...

Biliyorsunuz ünlü Ezop'a göre dünyada en kötü şey dildir, en iyi şey de dildir. Küfreden dildir, terbiye eden de dildir. Yalan söyleyen dildir, gerçekleri söyleyen de dildir.

Kadın da öyle değil mi! Bazen güzelliğini anlatacak kelime bulamayız, bazen çirkinliğini... Bazen dünyanın en hırçınıdır, bazen en şefkatlisi... Bazen en vefasızı, bazen en sadığı... Bazen en edepli, bazen en eli maşalı... Öylesine şanjan bir kumaştır ki kadın, hangi renktir şaşırırsın! Bu şaşkınlık ortasında konuşmuş erkekler... Ne var ki, kadın için en büyük hicvi bir erkekten değil, bir kadından işitiyoruz. Mademe de Stael:

«— İyi ki erkek değilim, yoksa bir kadınlı evlenmek zorunda kalacaktım» demiş.

Erkek olup da kadınlı evlenmek zorunda kalanlar, eskiden her olayda bir kadın parmağı görürlerdi. Kleopatra'dan Jozefin'e, Mata Hari'ye kadar tarihte şöret yapmış nice kadını örnek sa-

arak ahkâm keserlerdi. Bir sa-
vaş mı var:

— Hımmmm kadın parmağı!...
derlerdi.

Cinayet?

— Kadın parmağı!

Karışıklık?

— Kadın parmağı!

Erkek felsefesi idi bu! Her işde kadın parmağı görmek değişmez kanundu.

Kadın parmağı sanırız çağımızda önemini kaybetmiştir. Artık her işde bir kadın parmağı değil, kadın bacağı görüyoruz. Avrupasından Amerika'sına ve Uzak Asya'sına kadar yeryüzü, kadın bacağı hummasına tutulmuştur. Duvar afişlerinden, dergi kapaklarına, sinema reklamlarından televizyon ilânlarına kadar kadın bacağı ortalığı sarmıştır.

Gazeteyi karıştırırken bir çift nefis bacak dikkatinizi çekiyor.

Bakıyorsunuz ki bir otomobil reklamıdır. Duvarda burnunuza uzanmış nefis bacaklar buzdolabı satışlarını arttırmak içindir. Otelde bekleme salonunda masaya atılmış broşürü karıştırıyor demeyiniz! Zihniniz çelecek kadar biçimli bacaklar gazoz içmenizi öğütüyor size!.. Lokantada yemek seçmek için listeyi açtınız mı, ye beni diyen çeşidinden bir bacak kompozisyonu içeceğiniz

şaraplar hakkında dayanılmaz telkinlerde bulunuyor.

Sözün kısası kadın bacağının girmedığı yer kalmamış gibi... Enderunlu Vâsıf'ın şiiri artık ne ifade eder ki:

«O gül endam bir al şâle bü-
rünsün yürüsün,
Ucu gönlüm gibi ardınca sü-
rünsün yürüsün.»

Çağımızda gül endamların büründüğü şal yok oldu. Dizlerin iki karış yukarıdaki mini-etek gönülleri sürüyüp götürüyor. Reklamcılar, ilâncılar, iş adamları, satış ustaları, propaganda üstadları kadın bacağının geniş bir seferberlikle öylesine teşhir etmektedirler ki ucu yerlerde sürünen şalların artık kimsenin ilgisini çektiği yoktur.

Ne var ki bütün bu marifetlerden kadınları sorumlu tutamayız. Dünyanın her yanına kadın bacağı hummasını salanlar, kadınlar değil, erkeklerdir. Zavallı kadınlar senaryosunu erkeklerin yazdığı bir piyeste bacaklarını açmaktan başka rolü olmayan c-yunculardan farksız görüntüyorlar. Vaktiyle her olayda kadın parmağı arayan erkek mantığı, şimdi her reklamda kadın bacağı görmek isterse suç kadınların mı?

Bütün dünyayı sarmış olan kadın bacağı hummasının Türkiye'deki görünüşü pek daha hazindir. Kadınlarımız bir yanda çarşafın çuvalına girmişken öte yanda mini-etek salgınına yakalanmışlardır. Artık hangi tarafa yetişeceksiniz? Çarşafı mı protesto edeceksiniz? Mini-etekleri mi boykat edeceksiniz?

Yoksa:

— Adam sendee, çarşafın sevabı, mini-etek günahını götürür, sıfıra sıfır elde kalır sıfır!... diye alaturka kalenderliğinde rahat mı edeceksiniz?

Nasıl düşünürseniz düşünün!... Türkiye'miz garabetler ülkesidir ve mantığımız mini-etek kadar kısa, sabrımız çarşaf kadar geniştir.

AKBABA

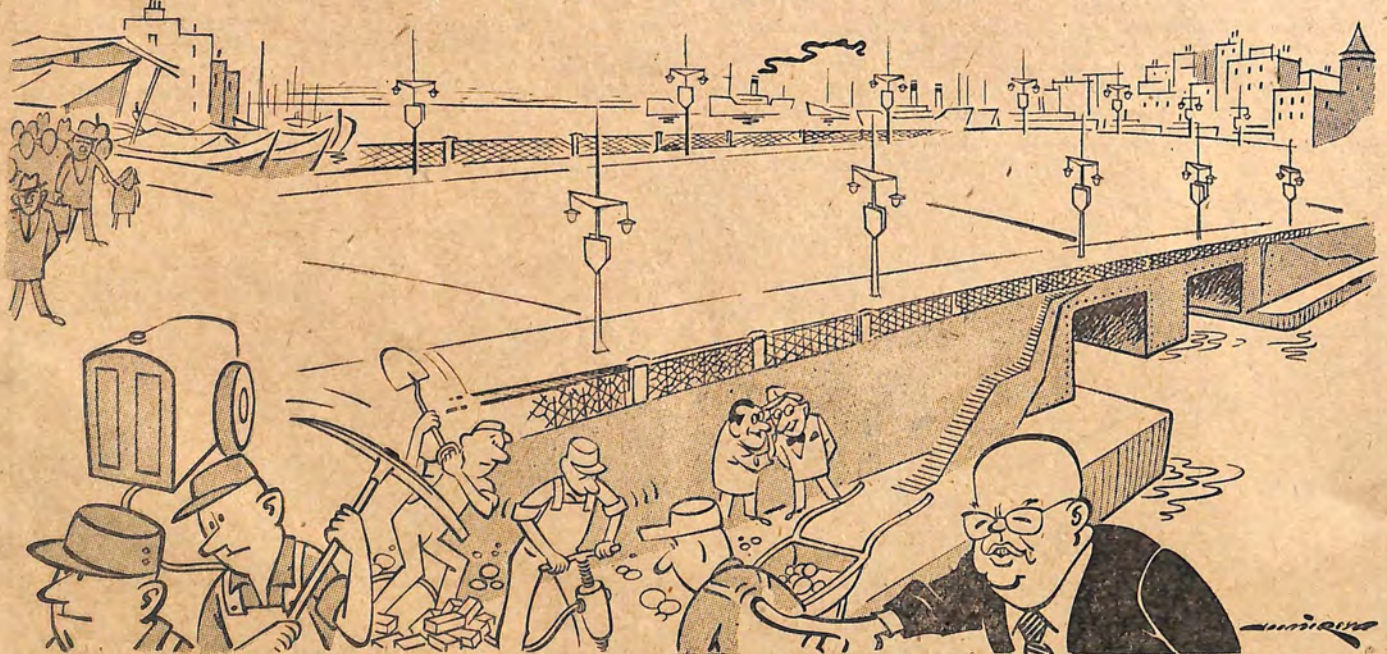
✱

Kurulmuş gibi

Bölükbaşı, İstanbul'da 5 saat konuşacakmış.

Üstadın eski hastalığıdır; ağzını açtı mı, susmak bilmez. Neyse ki bu sefer ne zaman başlayıp, ne zaman susacağı önceden hesaplanmış. Eğer bir teknik arıza olmazsa, M.P. liderinin ağzını açışından 5 saat sonra İstanbullular kulaklarındaki pamukları çıkarıp, özledikleri sessizliğe kavuşacak!

A.P.'liler Haşim İşcan'a transfer teklif ettiler. — Gazeteler —

— Yahu, İşcan 36 saat hiç uyumadan çalışıyormuş...
— Eee, tabii.. Transfer ay'ı yaklaşıyor!

SEVGİLİ kardeşim Kasım Gülek...

Senin, C.H.P.'den, birinci günü istifa ettim, ikinci günü etmedim, üçüncü günü ettim, dördüncü günü etmedim, nihayet ettim deyişin, bana eski bir hikâyeyi hatırlattı... Ama hikâyeye deyişem, öyle uydurulmuş falan zannetme ha!... Bizzat, benim başımdan geçti...

Bir zamanlar ben de milletvekiliydim. Sıkıyordum palavrayı sağda solda, alıyordum binlikleri, çoluk çocuk Allaha bin şükür yaşıyıp gidiyorduk...

Bizim zamanımızda, sağ, sol yoktu ama, iki parti öyle kesin çizgilerle birbirimizden ayrılmıştı ki, şimdi köylerdeki gibi, kahveler ayrı olsun, camiler ayrı olsun değildi... Bizde tuvaletler bile ayrıydı. Meclisi bilirsin, hani merdivenin sol tarafında bir tuvalet vardı ya, işte o bizimkilerindi. Sağ taraftaki ise, ötekilerindi. Değil bizden biri onların tuvaletine girmek, başını bile çeviremezdi o yana. Ötekiler de aynı... Kapıdaki vestiyerler bile, biri bizim partidendi, öteki de onların partisinden. Biz leylâk kolonyası kullanırdık, onlar menekşe...

Anla sen artık, ayrılığı, gayırlığı... Hele yanlışlıkla öteki tarafın tuvaletine adımını atmaya gör. Devrisi gün, kendini parti-nin Haysiyet Divanında bulurdun.

«Arkadaş, sen neden öteki tarafın tuvaletine gittin?»

Allah korusun, partiden ihracı kadar yolu vardı.

Neyse kardeşim, gününü şimdi iyice hatırlayamıyacağım, memleketimize bir yabancı büyük gelmişti. Milletvekilisin, bilirsin bunun ne demek olduğunu. İki memleketin, ticarî ve iktisadî ilişkilerinin genişlemesi bir yana, böyle günlerde millet kesesinden bizim de göbeklerimiz genişlerdi. Bir tek oturuma katılmayanlar bile, memleketin iktisadî ve ticarî ilişkilerinin genişlemesini duydu muydu, içi, vatan, millet, bayrak aşkıyla dolar, ne yapar yapar, hasta da olsalar, böyle mutlu günlere katılırlardı...

İşte ben de, o gece böyle bir toplantıya katılmış, büyüklerimizin karşılıklı iyi dostluk nutuklarını, bazan viskiyle, bazan hav-

yarla, bazan da karidesle alışılamıştım. Bilirsin bizim mesleği kardeşim, boğazımıza düşkün olmasaydık, milletvekili olmazdık zaten.

Yedim de yedim... Ama ne yemek, ne yemek? Kemeri gevşettim olmadı, çıkardım olmadı, en sonunda pantolonun düğmelerini çözmek zorunda kaldım. Senin anlayacağın kardeşim, hani bizim dilde bir —ziyafet ötesi— denilen hastalık vardır ya, ona tutuldum. Sabah yataktan zor kalkıp tuvalete yetiştim. Eşim, ziyafet sonralarının durumunu çok iyi bildiği için, daha bir gün önceden, kızıma:

— Yavrum, baban yarın ishal olacak, okuldan gelirken şu şu ilaçları almayı unutma, demiş.

İlaçlarımı kullandım. Ama nerede? Öyle bozulmuşum ki, yerimden kalkacak hâlim yok. Tam o sırada, zır, telefon çalmasını mı?

— Kardeşim burası Grup Odası, biliyorsunuz bugün falanca kanun kabul edilecek, mutlaka Meclise gelin!...

Haydi, gel de gitme? Öyle gecekondu kanunu, beş yıllık plân, orman kanunu falan filân olsa neyse. Seçim kanunu, seçim!... Bilirsin bu iki kelimenin bizleri nasıl dokuz doğruttuğunu. Biz milletvekili olmadık mı, hapi yuttuk demektir. Hanım fors yapamamaktan ölür, biz de cep hastalığından.

İlaçlarım cebimde, tuttum Meclisin yolunu. Beş dakika i-

çerde ya durdum, ya durmadım, bir buruntu, bir buruntu ki deme gitsin. Kalktım, tuvalete gittim. Vestiyer:

— Efendim, dolu, biraz beklemeniz icabedecek, demesin mi? Ulan aman, patlayacağım... Yüzüm yeşil bir renk aldı, elim uçkurumda inleye inleye dolaşıyorum. Kapının birini tıkırdattım. İçerden:

— İhhh, ölüyorum, diye cevap aldım. Belli ki adam akşamki ziyafeti kaçırmamış.

Sen elsan ne yaparsın? Ne olursa olsun, dedim ve ötekilerin tuvaletine yollandım. Oramın vestiyeri:

— Buyrun efendim, hoş geldiniz. Sizi tuvaletimizde görmekte bahtiyarız, dedi.

Dar attım kendimi tuvaletin birine...

— Oh, dünya varmış be!...

Menekşe kolonyasıyla elimi yıkadıktan sonra, bir baktım vestiyer, bizim karşıdaki vestiyere nanik yapıyor. Bizden de sırada bekleyen üç arkadaş, sanki öldürmeye kurşunları yokmuş gibi suratına ters ters bakıyorlar.

— Şey arkadaşlar, sıkıştım valaha, dedim.

Ben bunları koridordaki söylerken, öteki tarafın iki milletvekili boynuma dolanarak:

— Çok, çok bahtiyarız sizi aramızda görmekle, dediler.

Bizimkiler:

— İstifa mı ettin? diye sordular.

— Yok be kardeşim, ben sizdenim, dedim.

Ötekiler:

— Başkanımıza, bize yakınlık gösterdiğiniz söyleyeceğiz, çok memnun kalacaktır, dediler.

— Yahu, ben size yakınlık göstermedim, sadece tuvaletinize yakınlık gösterdim.

Bizimkilerden biri:

— Vallahi Rıza bey, dedi, siz partimizin en kıymetli elemanlarındanınız, hiçbir zaman sizi onların arasında görmek istemeyiz!...

— Müsterih olun, dedim.

Olay, ben daha salona girmeden hem o tarafın, hem de bizim tarafın milletvekilleri tarafından duyulmuştu. Bizimkiler:

— Bizden ayrılıyor musun yahu? diye sordular.

Fısıltıyla:

— Sıkıştım, sıkıştım, dedim. Bizimkiler, fısıltıyla birbirlerini iletiler:

— Sıkışmış!...

Bizim Genel Başkana da durum fısıltıyla aksettirilince, Başkan:

— Paraya ihtiyacı varsa verelim, demiş.

— Öyle değil beyefendi, başka türlü sıkışmış...

— Nasıl yâni?

— Şey efendim, barsakları bozulmuş da...

Başkan, fısıltıyla köpürmüş:

— Bir amel uğruna, partinin şerefiyle oynatmam!... İyi ki gazeteciler görmedi. Arkasına bir gözcü koyun!

Öteki tarafta da büyük bir sevinç:

— Rıza bey bizim tuvalete etmiş!...

— Deme yahu, bugün mü?

— Biraz evvel...

— Desene çözülüyorlar?

— Evet kardeşim, alttan üstten çözülüyorlar!...

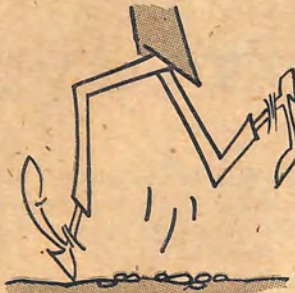
O tarafın Genel Başkanı fısıltıyla alınca, ağzı kulaklarına varmış:

— Aman bir daha giderse bizim tuvalete, gereken ilgiyi gösterin. Arkadaşlar, hemen çıkıp ona yer versinler!...

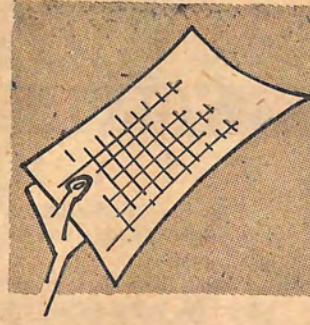
Kasım bey kardeşim, ben ancak yirmi dakika içeride oturabildim. Bir buruntu, öleceğim... Tekrar ayağa kalktım. Arkadaşlar:

Yapılan denetlemelerde hastanelerin çoğu pis çıktı. — Gazeteler —

HALK TİPİ TAŞIT

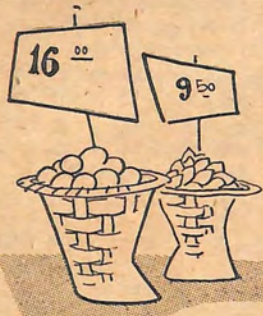
HALK TİPİ İSTİKBÂL

HALK TİPİ FRİJİDER

HALK TİPİ İSINMA

HALK TİPİ DÖVİZ

HALK TİPİ TRAKTÖR

HALK TİPİ SPOR

HALK TİPİ

Samim AGAR

— İstifa etmeğe gidiyor, dediler.

— Yok be kardeşim, sizdenim, dedim.

Benimle beraber, hem bizim taraftan, hem de öteki taraftan bir yığın gözcü dışarıya çıktılar. Gittim yine bizim tuvalete.

Hay aksi şeytan hay!... Tuvalet yine dolu. Elâlemin üstüme gülmiyeceğini bilsem, şeyime edeceğim de partinin şerefini kurtaracağım. Koşum öteki tarafın tuvaletine... Bizimkiler, ötekiler keşuştular. Bizimkiler:

— Gel yahu bu tarafa! diye bağırdılar.

İnleyerek:

— Dolu kardeşim, dedim.

Ötekiler, kendilerinden birini daha pantolonunu bağlamadan çıkarmışlar dışarı:

— Gel Rıza bey, gel!... diyorlar.

Bizimkiler, nerdeyse ağlayacaklar:

— Yapma Rıza bey!...

— Ah kardeşim ah, gel de yapma, diye inledim.

Bizimkiler, tuvaletlerin kapısını döğüyor:

— Haydi yahu, Allah rızası için birinizden biriniz çıkın da, partinin şerefini kurtarın!... diye yırıtıyorlar.

Öteki tarafın tuvaletine koltuklanarak sokuldum.

— Buyrun Rıza bey, buyrun efendim... Sizi bizim aramızda görmek ne saadet? Değil mi ya efendim?

Adamlar bırakmıyorlar ki tuvalete gireyim.

— O taraftan istifa ettiniz değil mi Rıza bey?

— Ettim, demesem adamlar dünyada bırakmıyacaklar:

— Ettim ettim, dedim.

Ama Allah var ya, daha etmedim!...

— Oh, dünya varmış be!...

Dışarı çıkınca, bizimkiler yakama yapıştılar:

— İstifa ettin mi?

— Yok kardeşim yahu, ben şey ettim...

Ötekiler:

— Etti etti, diye direndiler.

— Etmedim yahu!...

— Ayıp ayıp, içerde ihlaya ihlaya etmedin mi?

— Vallaha siz yanlış anlaşırsınız. Ben sadece şey ettim. Ettim demek, ettim demektir ama, istifa ettim demek değildir... Onların vestiyeri:

— Efendim, ben konuşmalarınızı teypte aldım, dedi. Ve teypi çalıştırmaya başladı.

Allahtan olacak teyp, sadece benim tuvaletteki ahlı vahlı figanlarını almış, başka bir şey yok...

Bizimkiler:

— Etmemiş etmemiş, dediler.

Ötekiler:

— Etti etti, biz duyduk, dediler.

O sırada bir buruntu daha girmesin mi karnıma? Zehirli ot yemiş tavuklar gibi çırpına çırpına koşmağa başladım. Bizimkiler yırtıldılar:

Siyaset perdesi

Bizde siyasi durum bir karagöz perdesi.

Kırk yılda plân dedik, kimi dedi zerdesi...

Sanayiye yöneldik bakladan, arakadan,

İstersek üretiriz patates fabrikadan...

Boğaz'a asma köprü hayâliyle yaşarız,

İçecek suyumuz yok bu nasıl iş? Şaşarız,

Halka tasarruf diye bonoları satarız,

Dış seyahat dendi mi turnalardan katarız...

Böyle tasarruf ile bonoyu kaldırmak zor.

Bonodan da türettik yepyeni bir kalandor...

Barajlar, boru hattı tören ile açılır,

Patlatılır şampanya köpükleri saçılır.

İktisattan eser yok, ama Bakanı vardır.

Tüketim ateşinde, üretim sanki kardır...

Bunun da kolayı var, hemen zammı katmalı.

Halktan ucuza alıp, halka zamlı satmalı...

Sesini akort edip kazı öylece yolun,

Seçimde belli olur ak koyun, kara koyun...

Geziler, merasimler inşallah biter artık,

Yamaya başlayahm, bütçenin dibi yırtık...

Samim AGAR

— Yahu çabuk çıkın, Rıza bey partiden gidiyor!...

O taraf kolumdan çekerek:

— Buyur Rıza bey, bize buyur!...

Bir kolum bizimkilerde, öteki kolum ötekilerde... Adamlar yapışmış, bırakmazlar:

— Gel buraya partinin şerefini rezil etme!...

— Gel Rıza bey, başımızın üstünde yerin var!...

— Yahu bırakın beni patlıyorum!...

— Nasıl bırakırız, gidemezsin!...

— Gel Rıza bey, gel!...

— Aman karnım!... Yahu ediyorun bırakın!...

Öteki taraf sevinçle bağıyor:

— Ediyor, ed yor... Vallaha ediyor, billâha ediyor!...

Bizimkiler bağıyor:

— Etmez etmez, o partisine bağlıdır...

— Yahu ediyorum, çabuk!...

— Ediyor yahu, bırakın herifi!...

— Nasıl bırakırız kardeşim? O canı gibi sevdiği şeyden eder mi? Etmez, etmez...

— Ediyorum beee! Ediyorum, Allah rızası için bırakın!...

— Ediyor yahu, tutmayın kolunu!...

İki tarafın ortasında acayip bir ses duyuldu.

— Caketi yırtıldı caketi, dediler...

Oracığa çıktım:

— Ettim kardeşim ettim, dedim, hem de ikinizin ortasına ettim!...

İşte böyle kardeşim Kasım bey... Gözlerinden pus ederim...

Eski milletvekillerinden

Rıza Gözütok

Muzaffer İZGÜ

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

ÇOCUKLARIMIZ

ÇOCUKLARIMIZDAN şikâyet çiyiz. Sanki dünyaya getiren biz, büyüten biz, okutan biz, terbiye eden biz değiliz onları...

— Köksüz bir nesil yetişiyor, diye homurdanırken, unuttuğumuz bir şey var: Babanın, ananın, ağabeyin, hattâ dayının, hattâ halanın, hattâ komşu amca ve komşu teyzenin kök oldukları!

Siz, bugünkü aile ağacımızın köklerini beğeniyor musunuz ki, yaprağına, tomurcuğuna, çiçeğine, meyvasına kusur bulalım?

Eski evin havası, terbiyesi, saygısı, sevgisi değil, kapısı, tavanı, merdiveni bile kalmadı.

Merdiven mi? diye gülümsemeyiniz sakın. Terbiye hayatı-

mızda merdivenin vazifesi küçük değildir. O basamaklar, ev halkı arasına bir mesafe koyardı. Çocuk, şimdiki kutu apartmanların çocukları gibi, ana ve babanın en gizli fısıltıları içinde, cinsî duyguları vaktinden evvel uyanarak, yırtık ve yüzüz büyümezdi.

Mektedir, evin verdiği terbiyeyi tamamlardı. Çağının bilgilerini hazmetmiş iyi hocalar elinde yetişirdik. Muallim, talebesinin yalnız yazı üslûbuna, konuşma üslûbuna değil, giyiniş, yürüyüş, oturuş üslûbuna bile şekil verirdi. Vefa lîdadisinde, müdürümüz Saffet beyin, kaç kere başımdaki, biraz sol kaşımın üstüne eğik

fesi, kendi eliyle düzelttiğini, içim tatlı bir sevgiyle titreyerek, hâlâ hatırlarım.

Akşam, besmeleyle oturulup şükrederek kalkılan aile sofralarının şimdiki konuları nelerdir?.. Çoğu, iki kadeh arasında anlatılan ya bir aşk hikâyesi, ya bir vurgun hikâyesi, ya bir kumar hikâyesi değil mi?

Sabah, elimize aldığımız gazetelerde okuduklarımız da bunlardan başka bir şey mi sanki?.. Şu pek moda olan sosyete dedikodularının ezbere tanıdığımız kahramanlarına bakınız: Ya fukaralık karılarını değiştiren yokluk zenginleri, ve züğürt jîgololarını değiştiren milyoner kızları!..

Haaa, bir şey daha var: Ruhlarımızı iyilik, doğruluk, güzellik duygularıyla artıracak din adamlarımız...

Gün geçmiyor ki, bunlardan biri, ya camiden aşırıldığı seccadeleri satarken, ya namaz sürelerini öğrettiği komşu kızına uçkurları çözmüş saldıırken yakayı ele vermesin!

Çocuklarımızdan şikâyet mi?.. Ne yüzle?.. Ne hakla?.. Vine çok iyi, çok terbiyeli, çok efendi çocuklarımız var ki, onlar bizlerden şikâyet etmiyorlar.

Kendilerine teşekkür ederiz.

Yusuf Ziya ORTAÇ

27 Şubat 1958

SİNİRLİLİK

PEK sinirli olduk bugünlerde. Sade iktidardakiler değil, sade muhalefettekiler değil, evdekiler, sokaktakiler, tramvaydakiler, vapurdakiler de öyle.

Kavgasız otobüse binemiyoruz, kavgasız otomobilden inemiyoruz, kavgasız yemek yiyemiyoruz, içki içemiyor, şarkı dinleyemiyoruz.

Fotoğrafçı camekânlarına bakınız: Resimlerin çoğu, yumruk çenede; hücum plânları düşünen birer Napolyon!

Güzel bir kız geçiyor yoldan. Allah özene bezene yaratmış. Şeker mi, şeker!.. Ama, kaşın biri yerde, biri gökte!.. Burun delikleri öfkeyle kabarmış!.. İnsanın üç parmak ucuyla çenesinden tutup soracağı geliyor:

— Nedir bu surat küçük hanım?.. Hiddetin kime?.. Dünyaya güzel geldim diye mi bu kadar küskün, bu kadar sinirli, bu kadar hırçın?

Garsonu çağıran yüzlere bakıyorum: Kelimesiz hareket!

Hizmete gelen garsona bakıyorum: Susan husumet! Partiler konuşuyor... Aman, aman, aman!... Biri:

— Ak!

Dese sanki «ok» demiş gibi yüreğinizden yaralanmıyorsunuz.

Öbürü:

— Bak!

Dese, hâşâ huzurunuzdan, başka bir şey duymuş gibi burnunuzu tıkayıp kaçıyorsunuz!

«Barika-i hakikat müsademe-i efkârdan» mı çıkar?..

Evet, eğer çarpışan iki kafa olursa... Peki, ya iki bal-kabağı olursa?

Münakaşalarımıza bakınız: Tek hedefimiz, hakkı bulmak değil, haklı çıkmaktır.

İlimde, sanatta, hele siyasette kaşları çatık duranlara kızmamalı. Güler yüzlü olmaktan değil, gülünç olmaktan korkuyorlar!

Hele şapkanın kurtaramadığı şark kafasında, öfke, politikanın soyadıdır.

Eğer iktidarla muhalefet karşılıklı tebessüm ediyorsa, inanınız, sadece bilenmiş dişlerini birbirine göstermek içindir!..

Yusuf Ziya ORTAÇ

1 Eylül 1955

Trafik tıkanıklığı halkı güç durumda bırakıyor. — Gazeteler —

— Aman biraz yavaş git... Fazla süratten ceza yazmasınlar!

Ankara

BİR RESİM SERGİSİ VE POLİTİKACILAR

Aristokratik Recai İskenderoğlu, sayın Diyarbakır milletvekili, nice-sun? Neredesin? Sıhatta ve âfiyette olmanı ulu Tanrıdan dilerim ve de-rim ki... Anaları babaları sana oy a-tan çocuklar, Diyarbakır'dan geldi-ler ve Halkevi'nde mütevazı imkân-larıyla bir resim sergisi açtılar...

Aristokratik Yusuf Azizoglu, Diyar-bakır milletvekili Silvan monsen-yörü, sana da aynı haberi iletmem bilmem gerekiyor mu?... Her halde, onlar oralarından buralara kalkıp gel-medem senyörlüğüne yakışır nice ko-laylıklar göstermişsindir...

Dostum Hasan Değer, ya sen?... Çok büyük bir nezaketle beni Diyar-bakır'a davetler etmiştin bir zaman-lar. Bu ümitli, bu gayretli, bu hâlâ «büyüklerine» bağlı çocukları bur-a da konaklatsaydın, beni kırk kere altın saraylarda konaklatmış kadar ihya ederdin...

Bütün bu politikacıları, ki... Bü-tün hükümetlerin Doğu'yu ihmal et-tiklerinin monoton ağıtlığını ya-parsınız senelerden beri...

Kıiii... Size bu ihmalin verdiği gam ve kasaveti dağıtmak için (baş-ka neden olacak?...), size canlı can-sız hiçbir oyalama aracı yetmez sa-bahtan akşama ve akşamdan sabaha kadar!...

Kıiii... Üç kişiyi, bir hastahenenin kırkinci sınıfına (Vedat Özkan'ın hiç ayak basmadığı kısma) yatırdı-ğınız zaman, göynünüz şişer...

Kıiii... leri burada keselim, kafam kızıyor!...

Nedir bu ilgisizliğiniz?... Sergi Halkevinde açılmıştı. Yu-karda da başka bir sergi vardı. Ser-gi yeridir burası... Ortada uzunla-masına bir masa... Limonatalar, pö-tüfurlar... Duvarlarda da, 100 adet resim... Uf ne emellerle getirmişler-di buralara kadar bu tabloları, ne coşkunlukla asmışlardı duvara, ne endişelerle beklemişlerdi, Ankara'nın hükümünü çocuklar... Yazık!...

İçten bir kalabalık, burnunu tab-lodan tabloya dolaştırıyordu... Şük-ür, Doğan Kasaroğlu kardeşimiz, Fikret Otyam kardeşimiz (Gönül a-damıdır) radyoda duyurmuşlardı sergiyi de, (sağ olsunlar!...) kalaba-lığın bu kadarı gelmişti...

Suphi Baykam nicesun? Nerde-sun?... Kendi oğlun için nasıl çırpın-dığını hatırla... Sanat galerisindeki, sözlü, sazlı, alımlı satımlı, hatıra eşyalı sergiyi hatırla, hatırladın mı?...

İsmet Paşa nicesun? Neredesun?... C.H.P. ortanın solunun (neyse o or-tanın solu?), aristokrasi'dir amma ve lâkin, şu Halkevine bir ayak bas-san, Malatya'ya komşu Diyarbakır'ın çocuklarının çabalarını görmeğe...

Boşuna, sahrada çığlık atıyorum... Kum fırtınaları kadar asâletli olma-yan fırtınalar, sesimin 'bu mektu-bun ötesine çarpmasını engelliyor...

Bir de o elektrik ayarsızlığı, insanın her tarafını hoplatan, Bü-yük Büyük Büyük Ankara Oteli'nin açılışında tikişik binlerce şöhrati hatırlıyorum ve rahat rahat diyorum ki: Hadi be siz de!...

Aristokratik Recai İskenderoğlu, nicesun?.. Neredesun?..

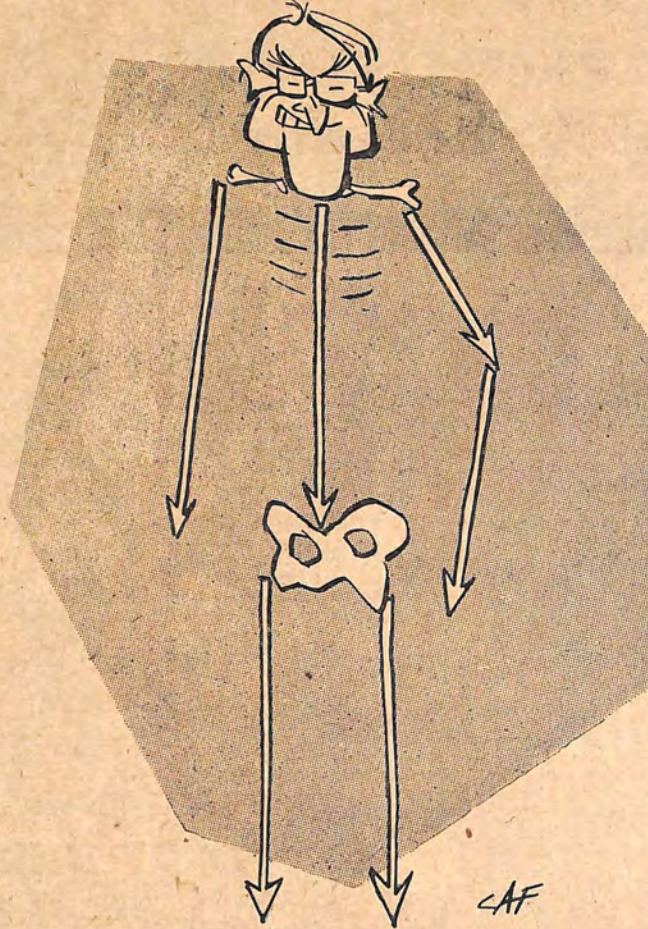
Aristokratik, Silvan beyi Yusuf A-zizoglu «monsenyör» nicesun?.. Ner-desun?..

Hasan Değer kardeşim, nicesun?.. Neredesun?..

V.s... nicesun, neredesun?..

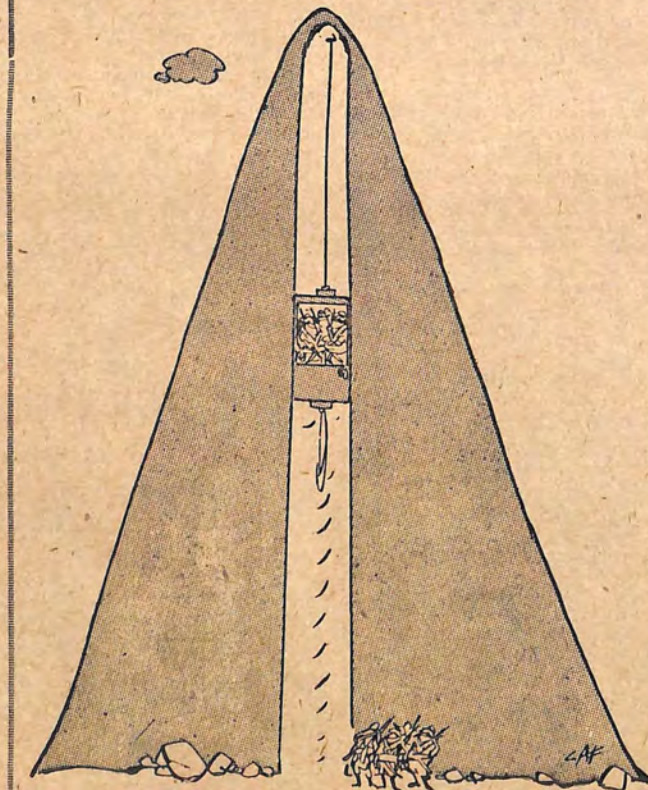
Doğu politikacıları, kıtlı ağıtlıkta eşiniz yoktur?... Hangi kopamıya-cağınız ve gam kasavet dağıtıcı mec-listesiniz ki, bu doğunun püblük ve körpe ilk sanat çağrısına, omuz bi-le silkemeyecek kadar habersizsi-nizi!..

— C.H.P.'den istifa eden Gülek, «Ben siyasi mevtayım» dedi. —

Yazısız

Doğu'da, şakiler iyice teşkilâtlandı. — Gazeteler —

Yazısız

Mektubu

... Ve 100 tablo, bu yazılar okun-duğunda, mağmum mağmum Diyar-bakır'a dönmüş olacak!...

Ben, o ümitli çocukların anaları babaları olsam, bir daha yarım oy kırıntısı görür müydünüz ki?...

VELİAHT PARTİSİYDİK.. HİM, HİM!

Herbir partinin tabelâ formasın-dan büyük bir tabelâ. Fon kırmızı, geleneksel. Üstündeki harfler be-yaz... Bir araba park yerine veriyor. Balkonlu. Yanındaki dairenin bal-konunda çürümeye yüz tutmuş bir sebze sandığı...

«GÜVEN PARTİSİ»...

İsim, bir program, bir anlam ifa-de etmiyor, lirik ve sentimental. Ta-bii kurucuları «Güven» dediler, bi-zim de güvenmemeğe ne hakkımız var?... Hiiiç. Zaten haksızlıklar için-deyiz!..

C.H.P.'de reaksiyonlar, gösterme-lık bir sevinç. Sevinç sahiçikten o-lurdu, eğer Feyzioğlu, ex-veliaht, pe-şinden elliye yakın kardeşçâğız sü-rüklemeseydi.

C.H.P.'nin «Güvensiz» kısmı du-dak бүкüyor: — «Pöh, tabelâyı ko-caman asmışlar da, sanki... Hani kamyon şoförleri vardır, altındaki kamyon büyük diye kendisini ufa-cık arabanın şoföründen kudretli sa-nır»...

Ufacık araba hangisi ki, durun durun karıştırıyorum!...

Dostumuz Ali İhsan Göğüş'ü se-verim. Bir kere ne kadar takılsa-nız yazıda, tam küsmez de tärizde bulunur. Sonra, kopmayan dostluğu olduğu yerden devam eder.

«Şey» diyordu, «şey... Onlar, halkla aramızda bir duvar idiler... (o diyor!) Şimcik duvar kalktı... (Vatandaşın sevincine sınır yok... Dostlaaaar, duvar kalkmış!...) On-lar içimzeyken şehzade partisiy-dik... Halbuki şimdi»...

Ben kendimi cumhuriyette gözü-mü açtım açalı, «şimdi» mutludur... Demokrat Parti şimdi'si, İhtilâl şin-di'si... Hep de şimdiden önceki za-man mutsuzdur...

Ali İhsan Göğüş'e tabii ki inanı-yorum, amma ve lâkin, bir takım ufak hesapçıklar da yapmıyorum diil!... Güvenlilerin partide yer et-meleri sonradan yer edenin yaptığı-nı yapmaları o kadar uzun bir geç-mişe dayanmaz. 1950'de, elebaşları yoktu... O zaman duvar var mıydı, yok muydu?... O zaman veliaht, hep aynı olmasa gerekmez ki, var mıydı yok muydu?...

Demek ki, güvensizlerin hesap ki-tabıyla: 39'dan 50'ye kadar halkın partisi (peki nasıl kapırdınız ki sevk ve idareyi veliahtlara) yok. 54'e falan kadar, hattâ 55'ten bu-güne kadar veliaht partisi... Bu mut-lu günden sonra da tekrar halka dö-nüş... Ya ya ya... Şa şa şa...

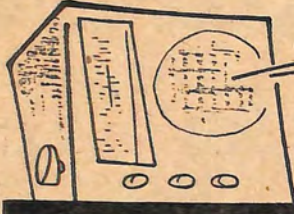
Ali İhsan Göğüş'e bir şey diyeme-dim: İçten'di çünkü... Ve onun için cidden «duvar» düşmüştü... Halk a-damı İsmet İnönü'yle (durumu da, tutumu da, düşünceleri de hep halk adamı değil midir?...) Halk artık karşı karşıyadır demek ki!..

Şimcik, Güvenlilere dönüyorum... Elebaşlarına zerrece sempati yok. Eskiden Feyzioğlu'ya vardı... Bir ta-kım özellikleri var... Bunca yırtıcı entelektüel (Öyleymiş!...) ömrümde görmedim... «Ambisyo» süne gelin-ce... Hepimiz gördük, çok büyüğü-nü! Hesapları nedir? Kitapları ne-dir? Ne umuyorlar? Tekrar seçilme şansları nedir?...

Bizde her parti kuran, «flottant» (ne oraya, ne buraya), oyları, zeyti-ne çatal batırır gibi, toplayacağını umar... Bambaşka bir tip olan Bö-lükbaşı da ummuştu...

Politika müzesinde yer genişli!..

Nimet ARZİK

Burası İSTANBUL Radyosu

ADNAN VELİ

ZUHAL, iki gündür evden dışarı çıkmıyor, sıkıttan, meraklıktan patlıyordu. Nişanlısı Naci'den tam on gündür hiçbir haber alamadığı için çok üzgündü. Sabahdan akşama kadar pencerenin önünde oturup postacının yolunu gözliyordu.

Annesi Şayeste hanım, ellerini kurularak odadan içeri girdi. Kızın o halini görünce:

— Kız, aptal mısın sen? dedi. Bir mektup için, insan tatlı canını bu kadar üzer mi? Bugün gelmezse, yarın gelir. Ne varmış bunda?

Kız:

— Öyle deme anneciğim, ben Naci'yi bilmez miyim? dedi. Ben merak etmesem, o merak eder. Mektup yazmamasına imkân yok. Şeytan, insanın aklına kötü kötü şeyler getiriyor.

— Hadi hadi, vesveseyi bırak. Kadın, gidip radyonun düğmesini çevirdi. Makine ısınınca, hoparlördeki kadın sesi konuşmaya başladı:

— Burası İstanbul Radyosu! Sayın dinleyiciler, şimdi, Ali Sami Yen Stadında oynanmakta olan Fenerbahçe - Beşiktaş maçının ikinci devresinin başlanmasını başlıyoruz.

Birkaç saniye sonra başka bir ses konuştu:

Sevgili dinleyiciler!.. Evet, Beşiktaş - Fenerbahçe maçının ikinci yarısının ilk dakikasında, Ali Sami Yen Stadından selâmlar, sevgiler. Karşımızda Halit Kıvanç...

Maçı anlatmaya başlamadan önce, tabii, sonucu merak ettiğinizi bildiğim için, onu bildireyim. Hani, maç gidişinden çok, kimin kaç gol attığını, kimin de kaç gol yediğini merak etmek, pek tabiidir. O itibarla, spor sever dinleyicilerimin, daha doğrusu futbol sever dinleyicilerimin merakını tatmin etmeyi de, şüphesiz bir görev sayarız. Meraklı ve mütecessis olmak, bazılarınca bir kusur gibi telâkki edilirse de, futbol maçlarında meraklı olmayı çok normal sayarım ben. Çünkü bir kere benim de başıma gelmişti. İzmir'de Altay - Galatasaray maçı oynanırken, ben İstanbul'da gazeteye telefon edip durumu öğrenmek istemiştim. Karşıma çıkan arkadaş «Bir dakika mütade et, şimdi haber vereyim» demişti. O bir dakika, beş dakika oldu, on dakika oldu, onbeş dakika oldu, cevap alamamıştım. O bakımdan, maçın sonucu hakkındaki merakları, ben çok tabii karşılarım.

Evet, şimdi Fenerbahçe - Beşiktaş maçının, birinci devre bitimindeki sonucu bildireyim:

Ancak şu anda Sanlı, sol taraftan aldığı topu ceza çizgisine doğru sürüyor. Numan'ı geçti. Çok rahat bir plâse ile, evet, çok mükemmel bir plâse ile Küçük Ahmed'i görüyor. Durum kritik. Beşiktaş, gol pozisyonuna girebilir ve giriyor da... Fakat hayır, hayır, hayır... Fenerbahçe kalecisi Radović, kalesini boşaltarak, penaltı noktası üstünde, topu rahatça aldı ve degajmanını yapıyor.

Evet, Fenerbahçe - Beşiktaş maçının sonucunu bildireyim:

Bu sonucu hemen bildirmek istememe rağmen, görüyorsunuz, Beşiktaş forvetinin devamlı hücumları karşısında, bildiremiyorum. Şimdi

de, soldan Yusuf'un... Evet... Yusuf'un derken, sözüm ağzımda kaldı. Ve Yusuf, Ercan'ın bir çelmesiyle yere yıkıldı. Şimdi Yusuf, hiç kımıldamadan yerde yatıyor. Hakem, eliyle kenara işaret ediyor, sahâ doktorlarının gelmeleri için... Ben de bu fırsattan faydalanarak, maçın sonucunu bildireyim. Fakat Yusuf, arkadaşlarının yardımıyla ayağa kalkıyor. Biraz sendelemesine rağmen, oyuna devam edecek gibi... Evet, tahminimiz doğru çıktı. Yusuf ortaya doğru yürüyor. Maçın sonucuna gelince sayın dinleyiciler, ikinci yarının üçüncü dakikasını, maçın da 48 inci dakikasını doldurduğumuz şu anda durum... Ooo, ooo, ooooo!... Hakeme karşı da bu yapılmaz doğrusu... Ciddetle çirkin bir hareket... Bakın ne olduğunu anlatayım...

Zuhal gidip, radyonun düğmesini kapadı. Şayeste hanım meraklanmıştı:

— Ayol, maç ne olmuş? dedi. Kaç kaçmış, onu öğrenecektim.

— Aman anne, akşama ajansta dinlersin, daha çabuk öğrenirsin...

Kadın tekrar mutfağa gitti. Kız da, divanın üstüne yüzükoyun uzanıp, «Mezar Btşındaki Hıçkırıklar» adlı romanı okumaya koyuldu.

Aradan epey vakit geçmişti. Şayeste hanım bulaşık bezlerini yıkayıp balkona aştıktan sonra tekrar odaya girdi. Radyonun düğmesini çevirdi. Hoparlörde bir kadın sesi konuşmaya başladı:

— Aziz dinleyiciler!.. Şimdi Mavi Işıklar topluluğundan yepyeni ve pek seveceğiniz bir aranjman sunuyoruz sizlere...

Ve sözlü müzik başladı:

«Yoğurda çaldım ayranımı,
Ayrın yoğurt kesildi, hey hey hey...
Nazlı yarım dün gecece,
Üç bıçakla deşildi, vay vay vay...

Zımbır zımbır zımbır zımbır,
Timbir tumbir tumbir tumbir...

Ağaca çaldım baltayım,
Ağaç dipten budandım, hey hey hey...
Kara kaşlı sevgiliim,
O işe fazla dadandım, vay vay vay...

Zımbır zımbır zımbır zımbır,
Timbir tumbir tumbir tumbir...

Spiker gene konuştu:

— Mavi Işıklar topluluğundan yeni bir aranjman dinlediniz.

Burası İstanbul Radyosu!.. Sayın dinleyiciler, şimdi Küçük İlanlar: Milyonluk ikramiyeler ve apartman daireleri kazanmak için, birikmiş paranızı Türkiye İş Bankasına yatırınız. Türkiye İş Bankası, paranızın, istikbalinizin emniyetidir. Tinnnn...

En çok şans, en fazla ikramiye Türkiye Ziraat Bankasıdır. Cuma akşamına kadar paranızı Ziraat Bankasına yatırınız. Her zaman, her yerde Ziraat Bankası. Tinnnn...

Bu hafta içinde şansınız size gelebilir. Kimin varsa birikmiş parası, yatıracağı yer Türkiye Vakıflar Bankası... Tinnnn...

Apartman daireleri, yüzbin liralara sizin olabilir... Perşembe gününe kadar birikmiş paranızı Yapı ve Kredi Bankasına yatırınız. Size de bir yuva... Yapı ve Kredi Bankası... Tinnnn...

İşde emniyet ve sür'at, istikbalde garanti, ancak Garanti Bankasıdır. Büyük çekidilse katılmak için, birikmiş paranızı Garanti Bankasına yatırınız. Tinnnn...

89 şubesiyle Halk Bankası hizmetinizdedir. Bu çekiliş için birikmiş paranızı Halk Bankasına yatırınız. Halk Bankası, halkın bankasıdır. Tinnnn...

Caddebostan'da apartman daireleri çekilişine, ancak Emniyet Sandığı'na yatıracağınız 200 liralara katılabilirsiniz. Asırlık Emniyet Sandığı. Tinnnn...

Büyük isabet ihtimali, büyük ikramiyeler ancak Pamuk Bank'tadır. Pamuk Bank sizin bankanızdır. Paranızı Pamuk Bank'a yatırınız. Tinnnn...

Ataköy'de apartman daireleri, zengin para ikramiyeleri ve en çok kazanma şansı Türkiye Emlâk Kredi Bankasıdır. Bu çekiliş için, birikmiş paranızı Türkiye Emlâk ve Kredi Bankasına yatırınız. Tinnnn... Küçük ilanları dinlediniz.

Burası İstanbul Radyosu... Değerli dinleyiciler!.. Şimdi «Sizlerle Beraber» programını takdim ediyoruz. Hazırlayan ve sunan Engin Arman... Engin Arman konuşmaya başladı: — Aziz dinleyiciler!..

Bugünkü programımızda, gene isteklerle karşınızdayız.

Hakkâri'den Zülüflü Fadime, Yankı Elif, Muhtarın Güllü, Çilli Seher, Kara Nazlı, Şerbetçilerin Sultan ve 33 arkadaşı...

Erganimadeni'den Rençber Abdurrahman, Demiryolu makasçısı İsmail, inşaat çavuşu Zülüflü, Kepekçi Okkeş, Okkeş'in nişanlısı Zilha, Zilha'nın 79 yaşındaki ninesi Hacer'e, doğum günü hediyesi olarak... Sefaattin'den Kel Tahir, İbiş Mehmet, Akaryakıt bayii Mestan ve 18 arkadaşı için...

Guantanamera... Ninio de Murcia söylüyor...

Tin tiri tin tin, tin tiri tin tin...
Tin tiri tin tin, tin tiri tin tin...

— Değerli dinleyiciler!

Şimdi, Nişantaşı Vali Konağı Caddesinden, Metin, Çetin, Erkin, Erçin, Ergün, Hale, Jale, Lâle, Piya, Aylâ, Yayla, Leylâ, Süheylâ, Müberrâ, Müheyyâ...

Fenerbahçe'den Gecic, Radović, Mihailoviç, İlgaç, Poyraz - Şehnaz ve 21 arkadaşı için...

Türkçe sözlerini Gezen Kambur Senal'in yazdığı «Ağladım, Ağladım...» adlı şarkıyı dinliyeceksiniz. Christine Nérac söylüyor...

«Dun seni Çarşıkapı'da gördüm. Elinda bir zerzevat torbasi vardı. Taze bezelya ve enkinar almiştin. Hicranli bakışların bana takildi...

O zaman anladım, seni çok sevmişim, Lâkin sen başka bir kıza baktın, Öldürmek geldi içimden seni, havagazi ile Kiyamadım, akladım, akladım...

Dun bir mektup geldi senden, pulu eksikti, Altmış kuruş fark odedim postacıya, Soyle sevgilim, niçin yaptın bunu bana, Nasıl dayanırım ben bu acıya?...

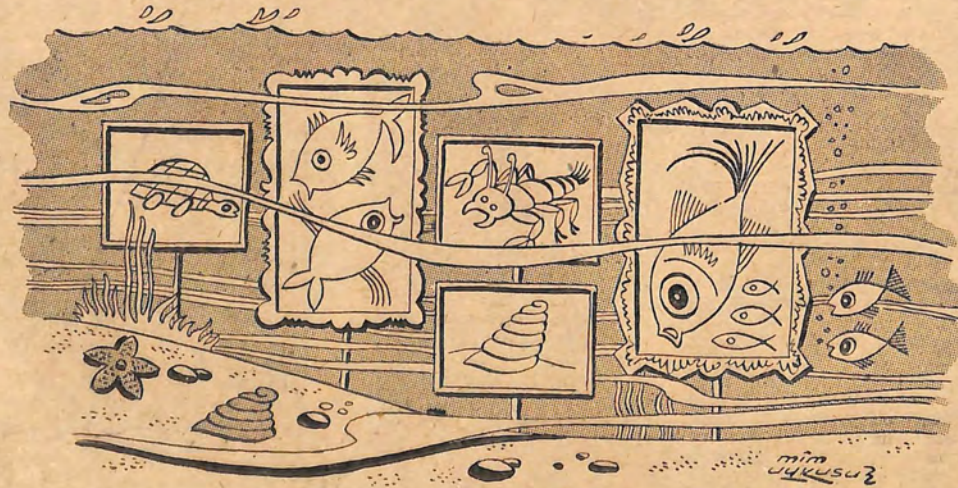
Sen gittin, ben yakama siyah bağladım, Kalbim kanadı, sıcak demirle bağladım.

Beni aldattığına inanamıyorum, Ama gene de ağladım, ağladım...

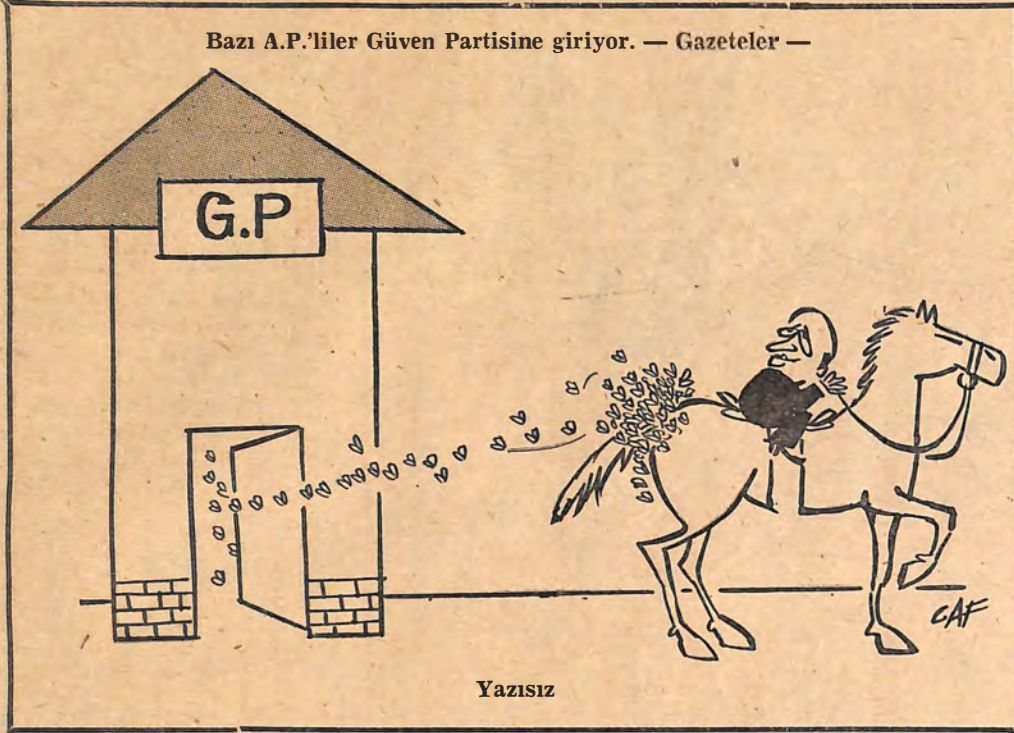
O sırada sokak kapısı çalındı. Zuhal, şarkının içindeki postacı lâfını duyduğu için, fırlayarak yerinden kalktı. Radyonun düğmesini kapatıp, bir koşu, kapıyı açmaya gitti.

Adnan VELİ

Sualtı Resimleri Sergisi açıldı. — Gazeteler —

Yazısız

Yazısız

SINIF I

SINIF II

SINIF III

YEDİ

PAZARTESİ

Düşman haltetmiş!

Bugünkü gazetelerin birinci sayfalarından seçmeler:

«Ömrü boyunca dayak yiyen Topal Osman, ilk galip geldiği kavgada bir adamı öldürdü!»

«Özbay çetesi dağa kaldırdığı dört kişinin başını kesip, evlerinin kapısına astı!»

«Belçika'da bir Türk kadını, bir Türk işçisini çiftleyle öldürdü!»

«Dört arkadaşım öldüren er, idam cezası yeddi!»

«Kızkardeşini öldüren kadın, kendini dereye atarak intihara teşebbüs etti!»

«Karısını yatak odasında boğan akıl hastası kaatilin duruşmasına başlandı.»

«Eli tabancalı şoför, Adliyede önüne çıkana yere serdi. Sonuç, 2 ölü, 3 ağır yaralı var!»

Kazara gidenlerle, intihar edenler bunların dışında. Hani, «Biz bize benzeriz» sözünü miras bırakıp gücen atalarımız bugünleri görselerdi, her halde şöyle derlerdi: «Savaşa falan lüzum yok, biz bize yeteriz!»

SALI

Üçüncüye ge ince...

İlginc bir araştırma, ilginç bir sonuç: «Ankara'da her üç kişiden ikisi, borçlu veya kefil!»

Eh, memleket nüfusu pek kalabalık olduğundan, yalnız Ankara'yı ele almış araştırmacılar. Eğer 67 ili tek tek inceleyebilserlerdi, sanırız açıklamayı şöyle yapacaklardı: «Yurdumuzda her üç kişiden ikisi, borçlu veya kefil.»

Nasıl olsa geri kalan üçüncü kişinin durumunu anlamak için uzun boylu araştırmak gerekmez. O garip ne kefilidir, ne borçlu... Zavalhı ömrü billâh oruçlu!..»

ÇARŞAMBA

Bu da bizden

Genel Başkanlığımıza Feyzioğlu'nun getirildiği Güven Partisi, kendine bir de slogan bulmuş: «İçte güven, dışta güven, Güven Partisine güven».

Eh, bu slogan bir de tuttu mu, siyasi bir moda oldu gitti demektir. Artık partileri isimlerinden önce sloganından tanırız.

Fakat en güzeli de, bütün partileri bir sloganda toplamak olacak galiba: «Seçim dümen, vaad dümen, bütün işimiz dümen!»

PERSEMBE

Ateş keesi!

Her yıl 300 bin kişinin ölümüne sebep olduğu gerekçesiyle İngiltere, sigaraya karşı savaş ilân etti.

Eee, n'olmuş yani diyeceksiniz belki. Hiç. Sadece, sigaraya savaş ilân edenin İngiltere; apar topar silâha sarılanın bizim Tekel İdaresi oluşu biraz garibünüze gitti. Baksanıza Tekel'i hekimlikle karıştıran haspalar, kaşla göz arasında paketlerdeki sigara sayısını nasıl da eksiltti!..»

CUMA

Yamanız doğrusu

Yüz metre hızla yürüyen Harzababa dağında, şimdi de patlamalar oluyormuş!

Ey yüce Tanrım, kudretinden sual olunmaz. Dilersen dağları taşları yürütürsün! Ama bizleri de yabana atma hani... Senin hikmetinle yürüttüğün dağları taşları, biz de vurdumduymazlığımızla böyle çatır çatır çatlatırız işte!

CUMARTESİ

Değildir!

Boş vakitlerini evinde bahçevanlık yaparak değerlendiren G. P. lideri Feyzioğlu, kendisiyle konuşan bir gazetecinin sorularını şöyle cevaplandırmış:

«Darlırım ama, kinci değilim.

GÜN

C.H.P.'den ayrıldım ama, kimseye kurgun değilim. Galatasaray-ıyım ama, müfrit değilim.»

Öyledir üstad. Kendi sağdadır ama, sağcı değildir. «Sosyal adalet» der ama, solcu değildir. Halktan yanadır ama, halkçı değildir. Değerli bir politikacıdır desek... Ama hayır hayır günahına girmeyelim; belki o da değildir!

PAZAR

Ders

Hükümetimizin dâvetlisi olarak yurdumuza gelen Alman polislerinden biri, İstanbul'da soyulmuş.

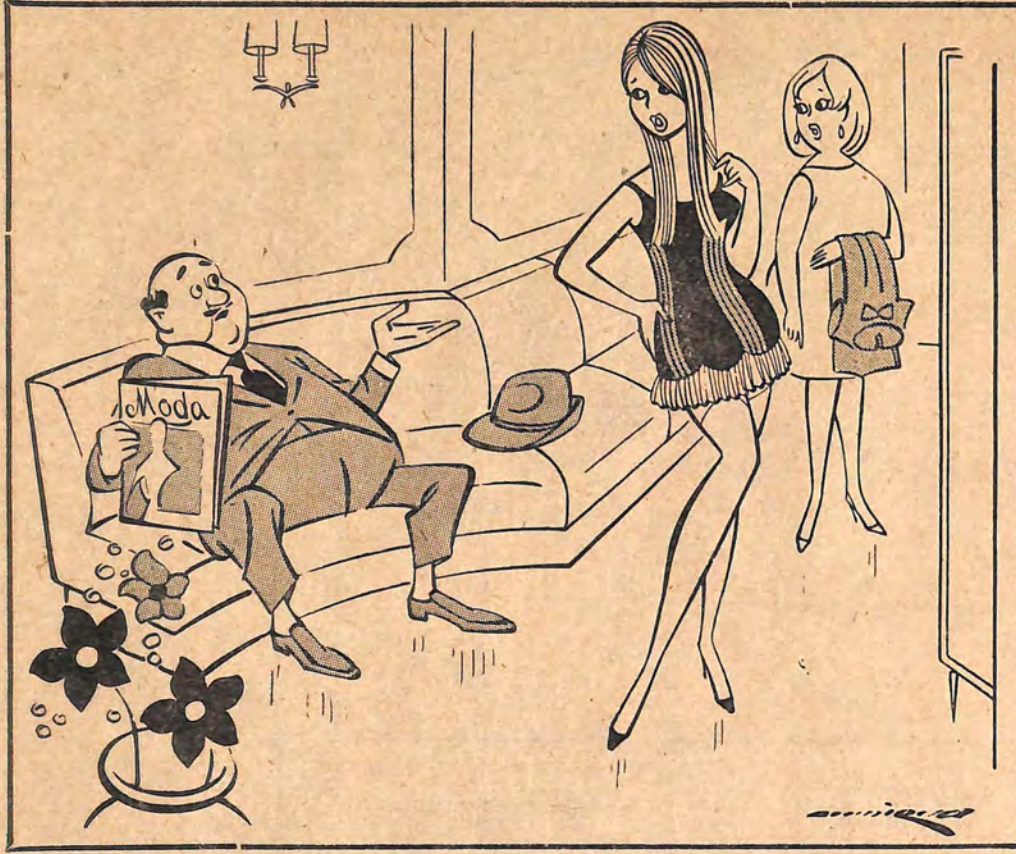
Şu işe bakın siz... Adamlar bir gün önce gazetecilere, «Türk polisi programsız çalışıyor» diye bir demec verdi, üstünden 24 saat geçmeden, hırsızlarımızın ne kadar plânlı çalıştıklarını öğrendi!

Tamire değmez

Sayın İşcan Belediye hizmetlerini aksatan hususları gene sayıp dökmüş gazetecilere... Mühendis ve mimarlara maaş veremeyecek duruma düşen Belediye, büyük bir mali kriz geçiriyormuş. İstanbul'un çöp işinden su meselesine, yeni açılacak yollarından süt fabrikasına kadar halli gereken ne varsa, temin edilecek parayı bekliyormuş.

Bu yoklar listesini okurken fıkrayı hatırladık. Her nasılsa camiye giden Bektaşî, yanındaki adamın namazı bitirdikten sonra mırıl mırıl okuduğu dualara kulak kabartır. Adam, vücudundaki bütün hastalıkları birer birer sayarak, Tanrıdan şifa dilemektedir. Bu bitmek tükenmek bilmeyen yalvarışlardan başı şişen Bektaşî:

— Be adam, boş yere ne çene ni yorup duruyorsun? der. Allah aylarca senin tamirinle uğraşacağına seni alır, yerine sapasağlam bir adam yaratır!

— Rica ederim karışma... Ben senin karın değil, sekreterinim!

Yosma

Bir inceleme seyahati için bir müddet şehirden uzaklaşan müteahhit, dönüşünde erkek delisi sevgilisinin evine uğradı. Birbirleriyle kucaklaştıktan sonra sevgilisi:

— Biliyor musun, dedi, senin yokluğunda, yanıma hiçbir erkeği yaklaştırmadım.

Erkeğin buna önem vermediğini görünce, yüzüne baktı:

— Bana inanmıyor musun sevgilim?

— İnanmaya çalışıyorum ama, bu pek o kadar kolay değil!

Süpürge

Küçük Selma annesinin odada bulunmadığı bir sırada, babasının yanına giderek:

— Baba, dedi. Anneme inanma sakın. O, sana demin yalan söyledi.

Babası, başını gazeteden kaldırarak hayretle kızına baktı:

— Sus kızım! dedi. Anneler yalan söylemez. Hem terbiyeli kızlar da böyle konuşmaz.

— Vallahi diyorum baba.

Adam bu sefer eni-konu kuşkulandı. Nihayet dayanamadı ve sordu:

— Peki, ne yalan söyledi?

— Saçıma süpürge yapıyorum, dedi.

— Yapmıyor mu yani? dedi adam gülererek.

— Yapmıyor ya. Vallahi de billâhi de her gün süpürge ile süpürüyorum ortahğı!

— Bu gece müthiş bir kâbus gördüm... Sözde buradan çıkmışım da karımın yanımdaymışım!...

 Bu gemide dümen, uskur
 Vardır desek kim inanır?
 Cazın arasında tanbur
 Vardır desek kim inanır?
 Memlekette refah, huzur
 Vardır desek kim inanır?
 Sıkıntısız, keyfli memur
 Vardır desek kim inanır?
 Kilerlerde piring, bulgur
 Vardır desek kim inanır?
 Kömürçüde ucuz kömür
 Vardır desek kim inanır?
 Rahat eden «Ehli kubur»
 Vardır desek kim inanır?
 Sürtük kadınlarda gurur
 Vardır desek kim inanır?

— Dün gece yolda, uzun boylu, y
 Öyle bir koştum ki...
 — Yetişebildin mi bâri?...

O günler

Arkadaşları Sedat'a:

— Niçin karını bu kadar serbest bırakıyorsun? diye sordular.

— Ne yapayım yani? dedi Sedat.

Eve kapayıp, üstüne kilit mi vurayım?

— Peki, ya gönlünü birine kaptırırsan?...

— Aaaah!... Nerede o günler?...

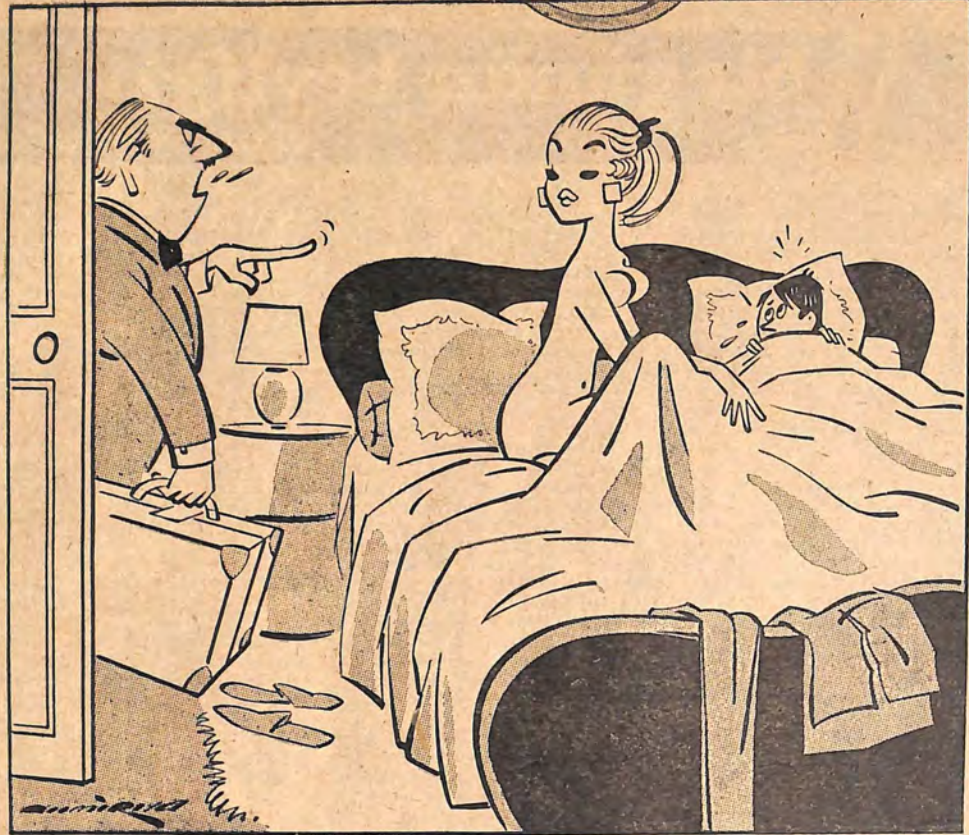
 İlkbaharda soğuk, yağmur
 Yoktur desek kim inanır?
 Yollarda diz boyu çamur
 Yoktur desek kim inanır?
 Yabancı «Sermaye» ye kur
 Yoktur desek kim inanır?
 Fazla içip sızan mahmur
 Yoktur desek kim inanır?
 Midemizde abur, cubur
 Yoktur desek kim inanır?
 İçimizde aklı bodur
 Yoktur desek kim inanır?
 Kanbur üstünde bir kanbur
 Yoktur desek kim inanır?
 Etrafa çatmakta mahzur
 Yoktur desek kim inanır?

hi bir genç beni öpmek istedi...

İnanç

Genç kızla delikanlı uzun uzun ö-
 İstiler. Sonra kız oğlana sarılarak ku-
 ğına fısıldadı:
 — İnan sevgilim, beni ilk öpen er-
 ek sensin.
 Delikanlı cevap verdi:
 — İnamıyorum sevgilim, seni ilk
 fa öptüğüme...

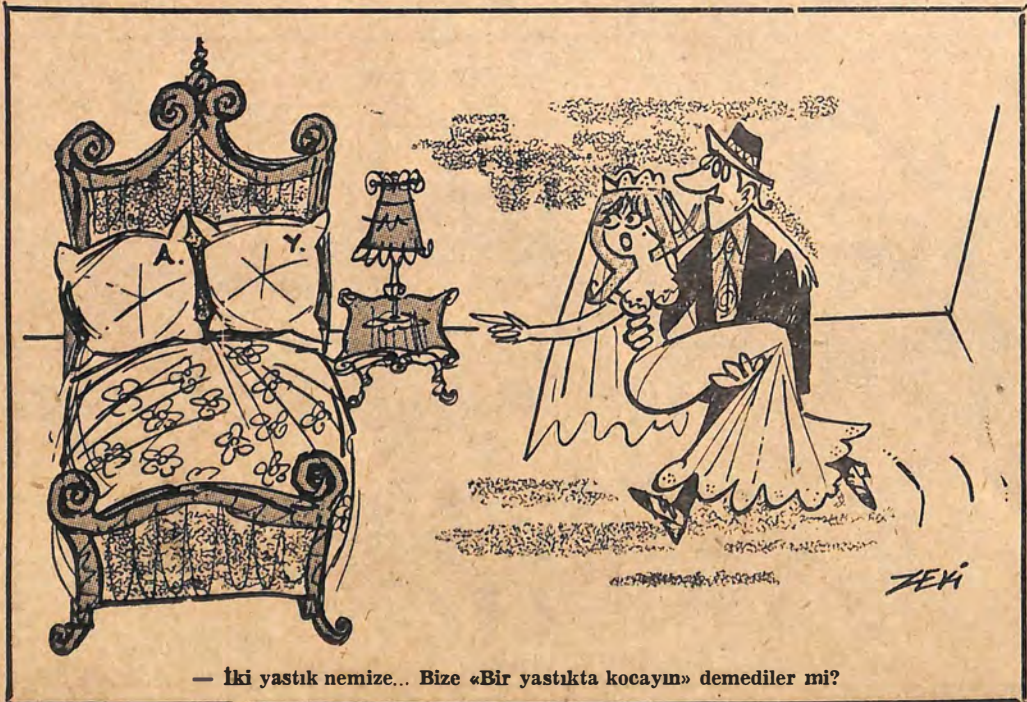
Kadın — Neee, beni aldattın ha?... Hani yarın akşam gelecektin?...

Süt duası

Hoca efendi, çocuğu olmayan genç ve güzel kadını, bir hay-
 li okuyup üfledikten sonra ilk emrini verdi:
 — En kısa zamanda hâmile kalman için, karnının üstüne bir
 dua yazmam gerek. Çabuk soyun!...
 Kadın, ezile biziüle emre itaat etti. Hoca büyük bir itina ile,
 yarım saat uğraşarak yazısını bitirdikten sonra ikinci emrini
 verdi:
 — Şimdi sıra göğüslerine geldi, onlara da yazmamız gere-
 kiyor. Derhal çıkar sütyenini!...
 Kadın, çekine çekine sordu:
 — Onlara yazmasanız olmaz mı acaba?
 Hoca efendi, kadının iri göğüslerine diktığı gözlerini gazap-
 la devirerek hırsla bağırdı:
 — Onlara süt duası yazmam lâzım. Doğacak çocuğu aç mı
 bırakacaksın, cahil kadın?...

Zihin açıklığı

Sahil lokantalarından birine gi-
 ren müşteri oranın özel yemekle-
 riyle hiç de ilgilenmiyordu. Gar-
 sona:
 — Balık çorbası istemem, dedi.
 — Ama bayım biliyorsunuz ki
 balık zihin açıklığı veren bir gı-
 dadır...
 — Evet biliyorum ama, yine de
 balık istemiyorum. Zihni açan
 başka bir yemeğiniz yok mu?
 Garson çaresizlikle boynunu
 büktü:
 — Var beyefendi, var: Şehriye
 çorbası!...

— İki yastık nemize... Bize «Bir yastıkta kocayın» demediler mi?

bir günün beyliği

VEDAT SAYGEL

GECE yarısı çirliçirli sokağa fırlayan adamın nasıl apar topar götürüldüğünü her halde duymuşsunuzdur. Sağolsun gazetelerimizin hepsi de gereken ilgiyi gösterdi, kimi «Giyinik yaşamaktan bıkan adam, anadan doğma soyundu», kimi, «Şehrin en işlek caddesinde gece yarısı striptiz yapan adam tutuldu», kimi de, «Tımarhaneden kaçan bir deli Bakırköy'de aranırken, çirliçirli Fatih parkında bulundu» gibi başlıklarla, haberi birinci sayfa larında verdi.

Olayın, haber başlıklarıyla ilgisi yoktu aslında... Adamcağız ne giyinik yaşamaktan bıkmıştı, ne tımarhaneden çıkmıştı. Elli küsur yıllık ömründe hep almadan veren, mutluluğun anlamını başkalarından öğrenen Mustafendi, sadece kapısını çalanlardan yılmıştı.

Pek çok meslek değiştirmiş, her yeni hamlede hayata sıfırdan başlaması gerekmişti. Azmin elinden ne kurtulur? Serveti hiçbir zaman sıfırın üstüne çıkmamıştı ama, «Ulan Mustafa» olarak girdiği son işinde üstün başarı göstermiş, «Ulan Mustafa» lıktan önce, «Mustafa» lığa; sonra da «Mustafendi» lığe kadar yükselmişti. Maaş, aynı maaşı. Olun. Hak yemekten korkan müessesemüdü, ününe sık sık zam yapıyordu ya... «Bey» lüğünü bekliyordu artık. «Mustabey» olarak emekliye bir ayrılma, sevincinden uçacaktı! Üç beş kuruşluk borç için peşine düşenler saygıyla eğilir:

— «Merhaba Mustabey», diyeceklerdi. «Afiyettesiniz inşallah?»

Birlikmiş altı aylık kira borcunu toptan isteyen ev sahibinin bile sesi daha bir kibarlaşıp:

— «Mustabeyciğim, sayet mümkünse...» diye söze başlayacaktı.

Bakkal sıkıysa yakasına sarılıp:

— «Kafamı bozma Mustafendi» diye dut ağacını silkelere gibi sağa sola çekirtsin bakalım! İster istemez, «Bey» diyecekti. Eh, bir kere beye de ağzını bozmaya cesaret edemeyecekti.

Müdür erkeklik edip de, fabrikanın ortalık yerinde herkesin duyaçağı bir sesle:

— «Mustabey, bir dakika gelir misiniz lütfen?» diye bir kerecik bağır-

sa ne kaybederdi sanki? Ama kendi şanlı şerefli bir «Bey» lık kazanırdı ki, Osmanlı Beylikleri, hiç kalmırdı kendi beyliğinin yanında!..

Beyliği versinler de, isterlerse a-yak işlerinde kullansınlar diye...

— «Mustabey, şu defterleri muhasebeciye ver» desinlerdi.

Zaten bildi bileli ömrü boyunca hiç kimse:

— «Al şunu Mustafendi» dememişti ki...

Önüne gelen:

— «Ver» diyordu.

— «Şu dosyayı ver Mustafendi.»

— «Benim çekmecedeki kahveciye iki marka ver Mustafendi.»

— «Borcunu ver Mustafendi...»

Gündüz istemeyi unutanlar, gece rüyasına giriyordu Mustafendi'nin.

Kan-ter içinde fırlıyordu yerinden.

Bu sefer karısı başlıyordu:

— «A-a, bu ne biçim kalkış ayol?

İşe gitmeden biraz para ver. Körolası bakkalın çırağı, sabah sabah ka-pıya dayanır. Elektrikçi de belki ge-lir bugün... Sonra oğlanın okulun-da izci elbisesi istemişler...»

Para varsa, para verirdi Mustafendi. Para yoksa, önüne gelene verip veritirirdi! Kaşları çatıldıkça çatılır, dudakları kasıldıkça kasılırdı. Kendini tanıyanlar:

— «Kılık kıyafetini değiştiremiyor-sun, hiç olmazsa şu suratını de-ğiştir birader» derlerdi. «Gülümsemek de parayla pulla değil ya...»

Zaman zaman karısı da:

— «Ne yememiz yeme, ne gezme-miz gezme, şu çekilmez hayatı tat-lılaştırmak için, be Allahın kulu bi-razcık gülümse-sen!» diye isyan e-derdi.

Olay günü fabrikaya son derece neş'eli gelen müdür boş mu bulun-du, ağzından mı kaçtı, nasıl oldu-yu-sa, «Mustafendi» ye, ilk defa:

— Bana bir kahve söyleyiniz Mustabey, dedi. Şekerli olsun.

Kulaklarına inanmadı hademe.

Resmen bey olmuştu işte! Öyle se-vindi, öyle sevindi ki, bu beyliği kut-lamak için o da ilk defa ağzını yaya yaya güldü.

Bir solukta kahveciye daldı:

— Müdür beye okkallı bir kahve yap, çok şekerli olsun!

Dünyanın bütün şekerleri feda ol-

sundu müdüre! Ama n'olurdu şu beyliği bir başkasının yanında v-e-reydi? Hiç değilse kahveci duysay-dı... Askının içine oturtulan çok şe-kerli kahve hazır! Kahveci:

— Tamam, dedi. Askıyı getirmeyi unutma!

Ciddileşti birden:

— Sen götürüreceksin, dedi. Getir -

götür işlerini bıraktım artık. Terfi-iim geldi, beş dakika önce bey ol-dum!

Mustabey önde, kahveci arkada,

müdürün odasına girdiler. Ah, orak-çı gitmeden bir kere daha «Musta-bey» diyemez miydi acaba?..

Müdürün karşısında ellerini bağ-ladı durdu, gazeteleri masasına koy-du, sonra da:

— Başka emirleriniz var mı bey-efendiciğim? diye sordu.

— Hayır, dedi müdür. Sağol Mus-tabey.

Bir kuş kadar hafif, sevinçten hop

hop oynayarak çıktı kapıdan. Kah-veci tanıydı. «Mustabey» demişti müdürü. Merdiven başında yolunu kesti adamın:

— Nasıl, dedi, inandın mı bey ol-duğuma?

Adam şaşkın:

— Eh, hayırlı olsun Mustabey, de-di.

Bir tebrik edip gitmek yetmezdi.

— Şimdi senden bir ricam var.

— Emret Mustabey!

— Bilirsin, ben övünmeyi sevmem.

Bütün daireleri birer birer dolaş-ıp, «Adım Mustabey oldu, bilersiniz haaa» diyemem. Bobin dairesine gir-de, herkesin duyabileceği bir şekil-de, birkaç kere «Mustabey» diye ses-leniver olmaz mı?

Bağırdı kahveci. Sesi koca fabri-kada çın çın yankılandı. Artık ra-hattı. Herkes duymuştu bey oldu-ğ-u. Dünya bir başkaydı bugün. Ha-va güzel, insanlar güzel, makineler-in kulakları sağır eden gürültüsü bile güzeldi. Güllüyordu. Her şeye güllüyordu. Yılışık yılışık değil de, kaşının biri yay gibi kalkık, beyliğe yakışacak pozda güllüyordu. Bir an alacağı maaş ile ödeyeceği borçlar takıldı kafasına. Bir kaç saat sonra maaşını alacaktı. Devlete vergisini verecekti, şırtasını ödeyecekti, ta-sarruf bonosuna kestirecekti, ay or-

tasında içerden çektiği avansı te-mizledikten sonra, «Ulan Mustafa» devrinden beri değişmeyen brüt 620 liralık maaşından kalanı, müdür:

— Bu da sana kalan Mustabey, ay-lık bulmacanı çözmeye başla baka-lım, diye avucuna verecekti.

— Amaaa sen de, diye geçirdi i-çinden. Düşündüğün şeye bak! Para ne imiş sanki? El kiri!.. Yeter ki gönüller şen olsun!

Başka zaman böyle düşünemezdi. Ay başından başlardı ay sonunun hesabını yapmaya... Kafasındaki ku-ruşları otuz gün böler toplar, çık-a-rır çarpar, yeni aya gene borçlu gi-rerdi.

Hayâlinde bir yığın sıfırlar vardı. Futbol topu gibi zıp zıp zıplayan sıfırların arkasında, dükkânının ka-pısında bekleyen bakkal Ragıp var-dı. Bir vole yaptırdı sıfırlara, bak-kalla beraber dükkândan içeri gir-diler. Baki kakkahayı Mustabey. Ne şık bir göt atmıştı ama!.. Gözleri yaşarana kadar güldü.

Güldükçe rahatladı, rahatladıkça neşelendi, neşelendikçe yıllar yılı zihnini kemiren hesapları unuttu.

Maaşından kalan 300 lira cebinde,

patron huzuruyla çıktı fabrikamın kapısından. Köseyi dönerken kah-veci:

— Mustabey unuttunuz galiba, de-di. Sekizyüz yetmişbeş kuruşluk bir hesabınız kalmıştı.

Başka zaman olsa, kahveciye gö-zükmeden kaçmak için girecek de-lik arardı. Gerçek bir beye, hayatı-nın ilk beylik gününde şerefini le-keleyecek davranışlarda bulunmak yakışmazdı.

Cebinden çıkardığı gıcırcık gıcırcık bir onluğu, kahveciye uzattı:

— Üstü sende kalsın!

Müdür bey de ara sıra aynı şeyi yapmıyormuydu? Kendi de beydi bugün. Müdürlü arasında sadece bir odayla bir masa farkı vardı. Müdür odanın içinde oturuyordu, kendi de müdürün kapısının dışında... Eee, bunca mektep medrese görmüş bir adamla arasında bu kadarcık yer fark da olmasın mıydı ya?..

Karşı kaldırıma geçerken bir el omuzuna dokundu. Döndü ki, apay-dınlık yüzü sevgiyle gülümseyen bir melek! Elindeki çantada, bir yardım kurumunun görmediği şekildeki kâ-ğıt çiçekleriyle doluydu. Utana sıkı-la bir lira da ona kurban etti.

Besiz metrelilik caddeyi bitirene kadar, ceketinde çiçek takılacak yer kalmamıştı. Her biri başka şekil-de ki çiçeklerle, baharlanmış Erik ağa-cına dönmüştü Mustabey. Epey pa-rası gitmişti. Gitmişti ama, ancak bayramlardan bayramlara silinip ü-tülenen oniki yıllık elbisesinin ya-malı, lekeli yerleri de, takılan çiçek-lerle örtülmüştü!

Her akşam korkarak adımını at-tığı sokağa, generaller gibi girdi Mustabey. Peşinden:

— Heey, Mustafendi! diye bağır-an bakkalın yanlısını düzeltti:

— Efendi değil, bey!..

— İstersen beyefendi diyelim a-ma, hani şu bizim yıllanmış hesap?..

Beyefendiler gibi durmadan cevap verdi:

— Çıkarıp gönderin!

Adam bakakaldı arkasından.

Kasabın hesabı azdı. Bağırtmaya değmezdi. Bir yirmi lira uzatıp:

— Şimdi isim var, sonra hesapla-şırız, dedi.

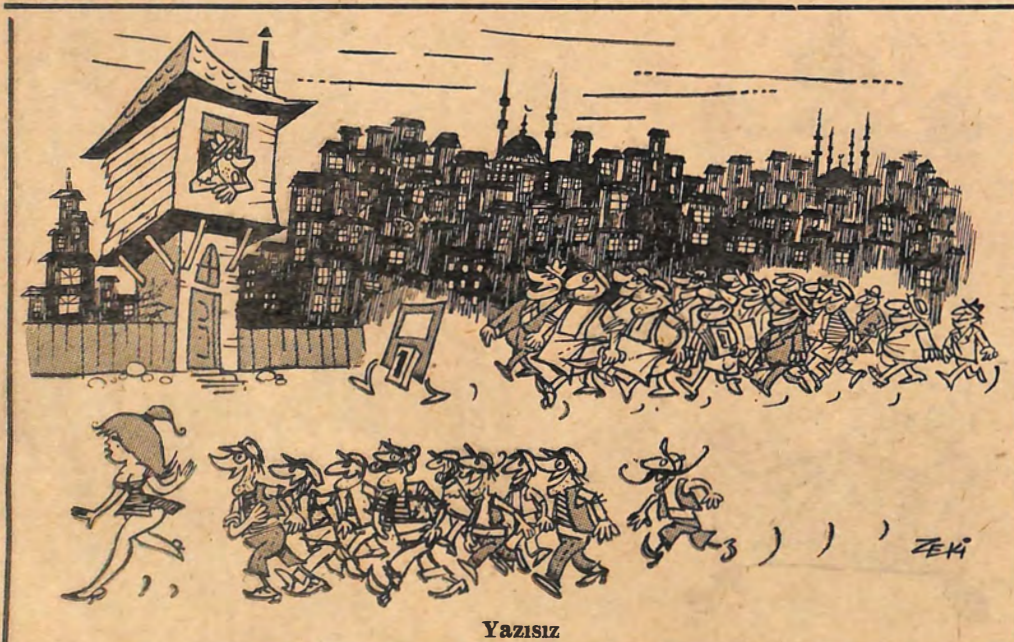
Savaşlar kazanmış bir kundan-an gibi girdi eve. Babalarını güler yüz-le gören çocuklar şaşır! Karısı:

— Hayrola, dedi, sende bir başka-lık var.

— Elbette, dedi adam. Mustafen-dilikten çıktım. Beyliğe terfi ettim bugün. Artık ne ben bir sıra adamı-yım, ne de sen bir sıra adamının karısı-sın

Bu fırsat kaçırılmazdı:

— Allah büyüktür, dedi kadın. Bir kaç günden beri sol gözüm pır-pır edip duruyordu. Sevinecekmiz de-mek. Paran var mı?

Yazısız

— Var biraz.
— Elektriği nasıl vereceğiz derken, üstüne su parası da gelmez mi bugün!

Mutlu bir rahatlıkla yayıldıkça yalınuştı kocası:

— Olsun, öderiz. Kapiya kim gelirse boş dönmiyecek bu akşam!

Bütün parası 240 liraydı. İçinden bir onluk ayırıp:

— Al şunları, dedi karısına... Yirmi beşi ev sahibinin...

— Ayol 600 liralık borca karşı yirmibeş lira verilir mi?

— Verilir, dedi Mustabey. Bu mutlu günün şerefine yirmi de verilir, yirmibeş de!

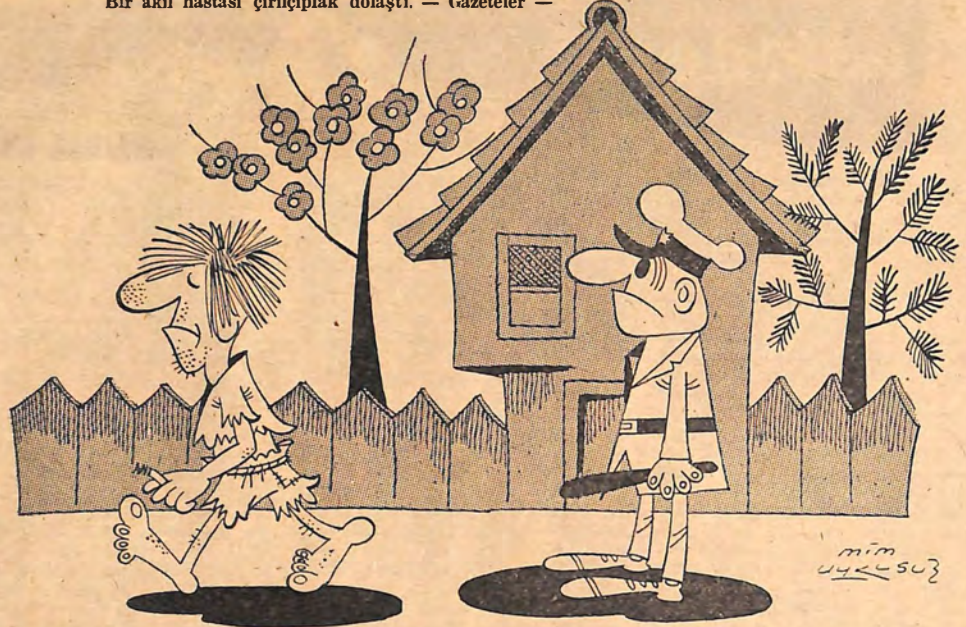
Kalktı. Cebindeki gıcır gıcır onluğu okşayarak:

— Ben şöyle bir çıkıyorum, dedi. Kimse eli boş dönmesin anladın mı? Herkese azar azar dağıt, kalanını da bir ka günlük ev masrafına ayır.

Başka lâf dinlemeden evden çıkıp, bir koltuk meyhanesine uğradı. İşte ne olduysa orada oldu... Cebindeki on lirasının üstüne elbiselerini de katan meyhaneci, vakit gece yarısına yaklaşırken, bir günlük beyliğini ıslatan Mustabeyin beyliğine falan bakmadan, çırlıçılak evine uğurladı!

Vedat SAYGEL

Bir akıl hastası çırlıçılak dolaştı. — Gazeteler —

— Acaba bu da mı tumarhane kaçkını?... —

BİRAZ TUZ

GECİTİĞİMİZ ay memleketin en hareketli şehri Ankara'ydı. C.H.P. Kurultay toplantıları, kadınları daha çok heyecanlandırdı. Selim Sırrı Tarcan salonunda sandre saçlı hanımların erkeklerle şakalaşması, Bülent Ecevit'in eşi Raşan Ecevit'in, yanındaki milletvekili eşleriyle İsmet İnönü'nün nutkunu dinlerken ağlaması, Mevhibe İnönü'nün, Paşa'nın rahatsızlanmaması ve kalabalık arasında bulunmaması için sarfettiği gayret kimsenin gözünden kaçmadı. Kurultay sonrası, Ecevit sadece başyazarlar ile fıkra yazarlarına Washington'da bir akşam yemeği verdi. Bu akşam yemeğinde Ecevit kendisini destekleyen bütün yazarlara teker teker teşekkür etti.

Ankara bu yıl İstanbul'u gölgede bırakacak kadar canlı bir gece hayatı yaşıyor. Süreyya'sız Ankara düşünemeyen kulüp meraklıları bu yıl Alpay'da bol bol eğleniyorlar. Alpay'ı şarkı söylerken gören, onun vaktiyle milli futbolcu olduğunu katipen tahayyül edemez. Halbuki biraz daha

solulursa, o kendisinin aynı zamanda bir hukukçu ve reklam şirketi sahibi olduğunu söyleyecektir. Bu mesleği de tesadüfen seçmiş. Ev partilerinde arkadaşlarının hatırı için şarkı söylerken, bir gün dostlarından biri, «Neden bir gece kulübü açmıyorsun?» demiş. O da bunun üzerine, üniversite mezunu ne kadar arkadaşı varsa etrafına toplayarak, kulübü açmış. Türkiye'nin en «sessiz» ve zarif orkestrasını kuran Alpay'ı bu yaz eski Borivaj'da İstanbul'lular bol bol dinleyecek. Ankara'da yemek yemesi ve görülmesi tavsiye edilen bir lokanta da Renan. Öyle zevkli düşenmiş, öyle tatlı bir hava verilmiş ki... İstanbul'lulara, başkente giderlerse mutlaka burasını ziyaret etmelerini tavsiye ederiz.

Ankara'nın yeni açılan ve her tarafından elektrik saçılan «Büyük Otel» gerçekten büyük. Ancak, personelin acemiliği geçerse insan otele aradığı yeri daha kolay bulabilecek. Dedeman Otel'i ondan daha sempatik. Fakat bence, Ankara'nın en cazip yerleri kebabçıları... Halk ilgi gösterdikçe bunların sayısı her gün daha fazlalaşıyor. Ama bir uzun denemeden sonra Atatürk Bulvarının üstünde yeni açılan en iyisi olduğunu keşfetti.

Tiyatrolar bu yıl geçen yıllara oranla en sönük devrini yaşıyor. Halk daha çok bale, opera ve özel tiyatroları tercih ediyor. Velhasıl Ankara sergileri, kokteylleri, yeni lokalleriyle gittikçe daha çekici bir kent olmağa başlıyor.

Yolumuz Adana'dan da geçti. Size biraz da oradan haberler verelim. Adana geçen ay en güzel günlerini yaşıyordu. Mis gibi kokan portakal çiçekleri, gülleri ve hanımelleriyle görülecek bir şehir. Adana'lular son derece sevimli ve neşeli insanlar. Sosyete İstanbul'lulara örnek olacak gibi. Kimse kimsenin özel hayatıyla ilgilenmiyor. Çok az boşanma görülen Adana'da kadınlar sosyal faaliyetleri sayesinde yollar, okullar, parklar kazandırıyorlar kentlerine. Evlerinde verdikleri partiler binbir gece masallarını andırıyor. Adanalı kadınlar giyim ve elmaslarına çok para harcediyorlar ve kocaları bundan çok memnun gözüküyor.

Bazı evlerin içinde yüzme havuzları var. Buralarda görülen mayoları St. Tropez'de bile bulmak güç. Yalnız genç kızların büyük bir derdi var: Adana'nın sokaklarına nini etekle çıktılar mı, yeni türeyen bir gençlik gru-

BİRAZ BİBER

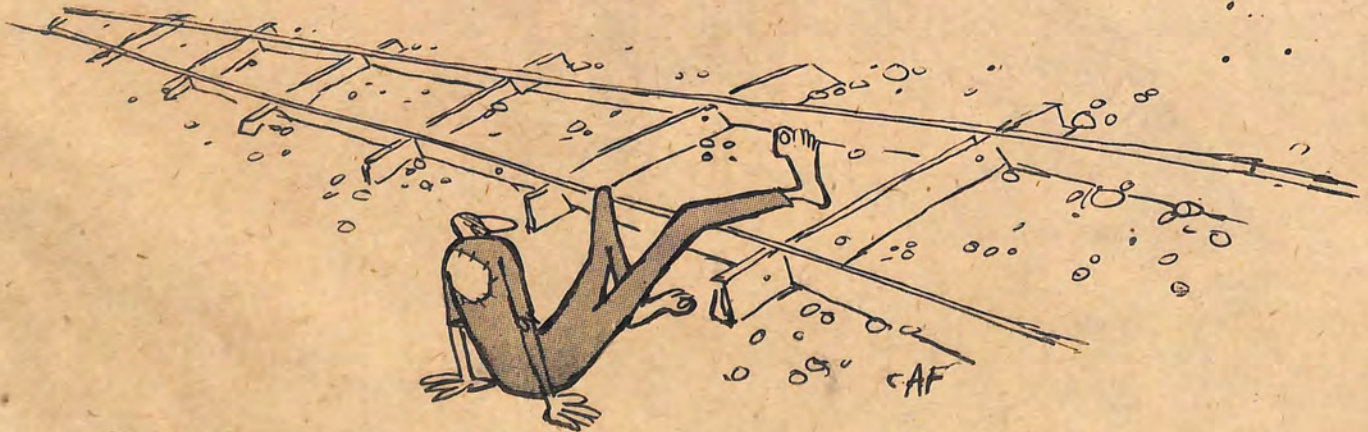
bu ellerindeki enjektörlerle kızların eteklerine kezzap sıkıyorlarmış. Bunu «vahşice bir davranış» telâkki eden genç kadınların kocaları, kış kış güliyorlar. Zira aslında bu erkeklerin sinirini bozan şey, karılarının ısrarla mini etek giyme arzuları...

Adana'nın en lüks evine sahip olan Talip Aksoy köylü ve çiftçi olmasıyla iftihar eden sevimli, genç bir adam. Evinde verdiği bir davette kuş sütünden başka her şey vardı. İkramı çok seven Aksoy'lar, sonunda dış kirası olarak bahçeden koparttıkları portakal ve limonları da misafirlerle sunuyorlar.

Adana'nın en sevilen insanlarından biri de Suphi Ramazanoğlu. Kırk dört yaşında büyükbaba olması, şakacı arkadaşlarına takılma fırsatı veriyor. Her davette sevgili karısı Gülsen Ramazanoğlu'yla jerk yaparak gene hepsinden genç olduğunu ispat ediyor. Sevimli insanların yaşadığı Adana'ya bütün İstanbul'luların gittiklerini tavsiye ederim.

Leylâ ERDURAN

Sakatlara iş bulunacak. — Gazeteler —

Yazısız

aşk dersi

SOSYETE bayanlar adamakıllı kafayı çekmişlerdi. Adamakıllı kafayı çekmek demek, akıllı adamın yapamayacağı şeyleri yapmak demektir. Sarhoş sululuklarını bir sözlükte toplamayı deneyen adamın tımarhaneyi boylamasına şaşmama-
lı...

Evet, saygı değer sosyetik bayanlar, o gün olağanüstü kafayı çekmişlerdi: Denize bakan camlı salonda yemeklerini yemişler, Okyanus'tan kopup gelen taze melteme karşı seraserpe koltuklarına uzanmışlardı. Sartröz kadehlerini yudumluyor, sigara üstüne sigara tıttırıyor, çal çene ediyorlardı.

Kocaları o sabah Paris'e dönmüşler ve mäsüm karocıklarını (!) sözde serseri zamparaların tuzaklarından korumak için, bir nevi (Bekâret Kemeri) adını verdikleri bu ıssız plaj evine kapamışlar, kendi tabirlerince gömmüşlerdi...

Sarı papa kanaryasını andıran Andre, esmer güzeli Simon'dan daha sarhoştu. Ayaklarını bir sandalyanın arkasına dayamış, minî eteklerini alabildiğine açmıştı: Yuvarlak dizkapaklarından yukarı nefis iç çamaşırları görünüyordu.

Böyle bir akşamı erkeksiz birtirmek de feci bir şey, diye mırıldandı, bizimkilerin çekip gideceklerini bilseydim, Paris'ten bir çift erkek getirtirdim: Biri sana, biri bana...

Bana mı, diye omuz silktili öteki, benim için üzülmeye şekerim, ben her yerde erkek bulurum. İstersem bu gece bile meselâ...

Hadi, hadi, atma... Bu Allahın belâsi yerde erkek nerede? Kaba saba bir köy delikanlıysa ona diyeceğim yok, ama o da bizim işimize gelmez...

Benim işime gelir... Ben erkeksiz yaşayamam, sevilmeden, okşamadan yaşayamam, anlıyormusun?

Ben de aynen senin gibiyim.

Ama, kocamız olacak herifler anlayamazlar bunu... Bizim ruhumuzu okşayan, bizim katınlığımızı okşayan, bizi tatlı tatlı şımartan aşkın bizim için nasıl vazgeçilmez bir ihtiyaç olduğunu anlamaktan âcizdiler çünkü...

— Ve anlayamadıkları için topyekün kaba, topyekün budaladılar... Ben nerede olursam olayım, bir erkeğin beni düşündüğünü bilmiydim. Uyuduğum zaman, uyandığım zaman bir erkeğin beni sevdiğini, beni hayâl ettiğini, beni arzuladığını bilmiydim... Bunlar olmazsa bedbaht olurum ben, ağlarım ben, tükenirim ben...

— Ben de aynen senin gibiyim kardeş...

— Bir koca altı ay nazik olur, bir yıl duygulu olur, bilemedin iki yıl anlayışlı olur karısına karşı, ama sonra, yavaş yavaş huysuzlaşır, yavaş yavaş kabalasır, yavaş yavaş hayvanlaşır... Başlar her şeye karışmaya, en ufak şeylere burnunu sokmaya, en önemsiz şeyler için kafa şişirmeye, küçük masraf puslalarına varıncaya kadar... İnsan, daima karşısında gördüğü, daima beraber yapıp, beraber kalktığı birisini sevmiyor vesselâm...

— Çok doğru söylüyorsun.

— İşte bunun için ben, her yerde bir âşık bulmağa çalışırım kendime, bulmağa çalışırım ve bulurum da...

— Nasıl bulursun?

— Benim kendime göre metodlarım vardır... Dinle, bak, bunlar senin de işine yarayabilir: Ben bir yere geldim mi hemen etrafı kolaçan etmeye başlarım. Sağda, solda ele, dişe dokunur kimler var, kimler yok, bunları ince ince not defterime geçiririm... Erkek, her şeyden önce ağzı sıkı olmalı, ayrıca varlıklı olmalı, varlıklı dersem eli sıkı değil ha... Sonra... Sonra erkek olarak da zevkimi okşayacak tipte olmalı...

— Pekiyi?

— Bunların hepsi tamamsa olta-
mı atarım.

— Balık mı bu?

— Hem de nasıl, en yağlı cinsinden... Sen oltayla balık avladın mı hiç?

— Yooo.

— Öyleyse bunun ne demek olduğunu bilemezsin: Oltayla balık avı çok zevkli, çok eğlenceli şeydir. Eğitici'dir de... Evet, erkeği seçtikten sonra atarım olta-
mı...

— Nasıl yaparsın?

— Sen de ama kaz kafasına ha... Kadın olur da beğendiği erkeğe sahip olmaz mı hiç... O budalalara sorsan, onlar bizi elde ettiklerini söylerler. Oysa seçen de biziz, elde eden de biz... Düşün bir kere: Kadın çirkin değilse, kadın budala değilse, hangi erkek, elinden kurtulabilir? Biz kadınlar, sabahdan akşama kadar geçit resmi yaptırırız onlara ve... Birisini seçtik mi hemen kancayı takarız...

— Canım anladık, nasıl takarsın kancayı? Sen onu anlat...

— Nasıl mı takarım? Hiçbir şey yapmam: Beğendiğim erkeğe görünürüm sadece. O kadar...

— Nasıl görünürsün?

— Başbayağı: Onun dikkatini çekecek şekilde görünürüm. Bu da o kadar yeter... Bir kadın, üstüste bir erkeğe göründü mü artık o erkek o kadından yakasını kurtaramaz: Sizi, dünyanın en tatlı, en güzel, en çeki-
ci kadını saymaya başlar ve... Başlar kur yapmaya... Benim karşılığım sadece şudur: Kendisi hakkında düşündüklerimin kötü olmadığını ona ihşas etmek... Hâsılı, şöyle böyle derken herif sırsıklam âşık olup çıkar.

— Bütün erkeklere bu metodu mu tatbik edersin?

— Aşağı yukarı.

— Dayatanlar olur mu?

— Bazen.

— Neden?

— Üç sebepten ötürü: Ya başka bir kadına tutkundurlar, ya korkaktırlar, ya da kadını tatmin kaabiliyetinden yoksundurlar. Bu sonuncuları sandığından da çoktur: Dinç görünürler, içleri koftur. Hayat adamı görünürler, kofturlar, gurur tasarlalar, kofturlar. Horoz gibi kabarırlar, kofturlar.

— Pekiyi, korkaklar?

— Onlar da başka neviden salak... Bunları avlamak zor, hattâ bazan imkânsızdır. Bir kadını yatak odasında soymak şöyle dursun, kendi yatak odalarında kendilerini soy-maktan âcizdirler... Bu pısrık heriflere karşı enerjik davranmak şarttır: Bakışların yetmezse yumruklarını kullanacaksınız. Bazen bu bile

fayda vermez... Bunlar, bir kadına yanaşınca nereden işe başlayacaklarını bilmezler. Tek çare kadının kendinden geçmesi, yahut geçmiş görünmesidir. Ancak o zaman ellerini kadına uzatmağa cesaret edebilirler. Şayet kadının baygınlığı uzarsa korkarlar, imdat istemeğe bile koşabilirler... Ben cicim, başka kadınlara abay yakmış erkekleri tercih ederim. Zora gelirim onları bacağım hakkıyla elde ederim alimallah...

— Bütün bunlar güzel de, hiç erkek bulamazsan ne yaparsın? Şimdi burada olduğu gibi meselâ?

— Ben bulurum.

— Nasıl?

— Bulurum, diyorum. Ben her yerde erkek bulurum... Dur, sana başımdan geçen bir olayı anlatayım: İki yıl oluyor, kocamın çiftliğinde yazlığa çıkmıştık. Baktım çiftlikte erkek değil, erkeğe benzer koçan bile yok. Koşu çiftliklerde de bir sürü kaba saba herifler: Hepsi, tüfek elde kuş peşinde, hayvan peşinde. Uzaktan pis pis kokuyorlar... Ne yaptım bu durum karşısında, bil bakalım?

— Nerden bileyim?

— Bilemezsin ya, çünkü benim metodlarım arasında bir de basit tabakadan erkekleri baştan çıkarma faslı vardır, romanlardan meşketim ben bu faslı... Çiftçilerimizden birinin yirmiiki yaşındaki oğluna yaktım abayı... Turp gibi sağlam çouktu, yakışıklydı da, tam zevkime uygun... Tuttum bu çocuğu, uşak olarak bizim eve aldım.

— Tabii hemen kancayı...

— Hayır, hemen kancayı takmadım. Çok toydü, bir miktar eğitime ihtiyacı vardı, başladım hafiften hafiften onu eğitmeye... Senin anlayacağın ateşlemeye: Sabah, oda hizmetçim beni giydirir, akşam soyarken çocuğu da, bir vesileyle yatak odama çağırıyordum... Oğlan, benim açık saçık pozlarım karşısında yutkunuyor, kızarıp bozariyor, deliye dönüyordu. Ben eğitime devam ediyordum: Sofra başında, kızım sana söyleyim, gelinim sen anla, kabilinden hep modern hayattan, temizlikten, banyolardan, duşlardan, kokulardan söz açıyordum... Oğlan ağızından çıkan tek kelimeyi kaçırmıyordu... Onbeş gün içinde köyün ırmağından çıkmaz olmuştu, ördeklerle yarış ediyordu âdetâ... İnsanı baltayacak kadar ağır esanslar sürünmeğe başladı. Kendisini bir kenara çektim, bir erkeğin kolonyadan başka koku kullanmaması gerektiğini anlattım ona... Paris'ten kucağ dolusu romanlar, hikâyeler getirttim, bunları hademelere, uşaklara dağıttım, aralarına, kollej öğrencilerini kolayca baştan çıkaracak açık saçık kitapçıklar sokuşturdum. Oda hizmetçim bunlardan bir kaçını bizim oğlana aktardı tabii, o da bu eğitici, bu öğretici kitaplardan kendi hissesine düşen payı aldı...

— Sen korkunç bir kadınsın Andre...

— Dur, sözümü kesme, ipin ucunu kaçırmırsan sonra... Jozef'le —ona bu adı takmıştım— kısa zamanda senli benli olduk... Kitaplarla, banyolarla, esanslarla, yeteri kadar eğitilmişti artık, tatbikat zamanı gelmişti... Başladım yavaş yavaş el şakalarına... Zavallı yine kızarıp bozariyor, eli, ayağı titriyor, kaskatı kesiliyor, ama bir türlü bana dokunmaya cesaret edemiyordu... Cesaret edemediği için de gün günden sararıp soluyor, eriyip bitiyordu... Gözleri bir derine kaçmış, bana bakarken bir alev alev yanıyor iç, görülecek şey... Aaaa, çocuk verem olacak valla benim yüzümden... Eğitime fazla ileri gittim galiba...

— Meraktan çıldıracağım, geç bunları...

— Baktım olacak işlerden değil: Kocamın çiftlikte bulunmadığı bir gün çağırıldım onu. Sepet arabayı hazırlamasını, beraber ormana gideceğimizi söyledim... Yola çıktık, hava da enfes miydi, enfeşti haaa, yal-

— Rica ederim peşimi bırakın... Semtimize geldik!

fanfinfon ailesi

ÇİZEN:
SEMİH BALCIOĞLU

Yeni resimli romanımız «FAN - FİN - FON Ailesi», isminden de anlaşılacağı gibi bir turist ailesidir. «FAN - FİN - FON Ailesi» dünya turizm yılında Türkiye'yi seçen binlerce turistten üçüdür. Kahramanlarımızı Semih Balcioğlu'nun usta çizgisiyle bütün turistik bölgelerimizde göreceksiniz ve seveceksiniz. Her hafta kahkahalarla takip edeceğimiz «FAN - FİN - FON Ailesi» ne gelecek sayımızda başlıyoruz.

YENİ RESİMLİ ROMANIMIZA GELECEK HAFTA BAŞLIYORUZ.. BEKLEYİNİZ....

nız boğucu sıcaktı. Benim işime geliyordu bu: Alabildiğine göğsümü, bağrımı açmıştım... Bir şartröz daha içmez misin?

— Devam et, şartrözünden başlatma beni şimdi...

— Ormana girdik. Girer girmez ben fenalaştım.

— Şakacaktan tabii...

— Yarı şaka, yarı ciddi... Jozef arabayı sürüyordu. Kolundan çektim, fenalaştığımı söyledim: Durdur arabayı, beni çimenlerin üstüne götür, uzanayım biraz, dedim. Arabayı durdurdu, beni kuvvetli kolları arasında uçurdu, götürüp çimenlerin üstüne bıraktı... Son bir çabayla nefes alamadığımı söyledim ona ve... Korsajımı gevşetmesini rica ettim... Elleri göğüslerimde, belimde dolaşmaya başlayınca da kendimden geverdım...

— Hep şakacaktan tabii...

— Dur, patlama, sonunu bekle... Bir saat... Tam bir saat öyle, dünyadan habersiz yattım çimenlerin üstünde... Çocuk, bana elini sürüyor, kıvrıyor, bir türlü karar veremiyordu... O karar vermedikçe ben de ayrılmamakta inat ediyordum... Nihayet, her şey olup bittikten sonra gözlerimi açtım.

— Alçak...

— Alçalan o oldu.

— Ne konuştunuz sonra?

— Hiii... Ne konuşacağız... Olup bitenden benim haberim var mıydı yaani... Kendinden geçmiş bir insan, başından geçenleri bilebilir mi ki?... Sadece yardımından dolayı teşekkür ettim ona...

— Ondan sonra bu baygınlıklar artık sık sık... Tabii...

— Yooo, hayır, hiçbir zaman onun metresi olmadım

— Şimdi nerede?

Bir eşek, bir adamın kulağını yedi. — Gazeteler —

— Bizi sosis, salam yapar, yersiniz ha!...

— Burada... Daima yanımda... Görmek ister misin?

— Oooh, çok merak ettim doğrusu.

Andre, parmağını elektrik düğmesine uzattı, dokunur dokunmaz kapı açıldı, gözleri parıl parıl, sırım gibi bir genç adam girdi odaya... Onunla beraber sert bir kolonya kokusu da...

— Jozef oğlum, dedi kadın baygın baygın, hava çok sıcak bugün yine... Kendimi iyi hissetmiyorum, bana Roz'u gönderiver...

Çocuk, bir asker gibi dimdik duruyor, gözlerini hanımından ayırmıyordu.

— Sana söylüyorum canım, ne duruyorsun orada? Git, Roz'u çağır, dedim, iştmedin mi? Bugün ormanda değiliz artık...

Oğlan, tek kelime söylemeden topukları üstünde döndü, odadan çıktı.

Ufak bir sessizlik oldu.

Simon öfkeyle süzüyordu arkadaşını:

— Ne diyeceksin oda hizmetçine? Andre tatlı tatlı gerindi:

— Hiiiç, fenalık geçti kızım, korsajımı biraz gevşet, diyeceğim, o kadar...

— Sen bencilsin.

— Neden?

— Yalnız kendini düşünlüyorsun da ondan...

— ?...

— Öyle ya... Bayılmak için hep orman arıyorsun... Bense, pekâlâ burada bayılıp kalabiliirdim yaani...

Andre ona baktı, çapkınca gülümsedi, sesini alçaltarak yavaşça:

— Yalnız değiliz, biraz sabırlı ol, bu gece Roz izinli, o gittikten sonra beraber bayılırız, dedi.

Çeviren:
Mazhar ÖNAD

İt Adası

MUZAFFER İZGÜ

— 21 —

— Demek bu adamları çağırıp gelen sensin?

— Ne zannettin ya düzü? Almışın gahbe avradın birini yanına, gününü gün ediyon. Bi de biz dadına baksak n'olur?

— Günah sizin yaptığınız Seyit dayı, dedim.

— Get lan!... Senin yaptığın günah deil de bizim yaptığımız günah ha?... Ulan şu hocaların hepsi böyle olur vallaha. Kendileri yapar günah olmaz, biz yapınca günah olur...

— Ama bu benim avradım!...

— Hıh, avradıymış... Hele bi mâ-yene edelim bakalım, avradın mı değil mi?

Seyit Çoban'la beraber tam beş kişiydiler. Beni burada, bu dağ başında dövmek değil, öldürürlerdi bile. En iyisi yalvarmaktır:

— Bakın ağalar, dedim. Peygamber efendimiz!...

— Bırak lan peygamber efendimizi, sen get de vâzları camidekilere ver, dediler.

Sonra, başı bir öküz kafası kadar iri olanı:

— Sen şunun doğrusunu söyle bakalım, bu avratnan nereye gidiyon? dedi.

— Nereye gideceğim aham, gurbete çıktık, para kazanıp karnımızı doyuracağız.

— Avradı işlede işlede mi?

— Yerine göre avrat da işleyecek.

— Ben öyle demiyom lan, yâni ya avradı o biçim mi işledecen?

— Ne biçim?

— Hırpol!... Bi de anlamamazlıktan gelme. Bal gibi anlıyon ya, işine gelmiyor.

— Anlamaz gavat, anlamaz, diye Seyit Çoban lâfa karıştı. Ulan, ben sizin aşşada ne yaptığınızı bilmiyorum muyum? Hem koklaştınız, hem suya girdiniz. İnsan avradıyan, yazının yüzünde koklaşır mı? Nerde senin hocalığın, nerde senin müslümanlığın?...

— Biz koklaşmadık Seyit dayı.

— Dayı deme lan bana dümbüklü Ne zamandan beri dümbüklerin dayısı oluyom? Bana okuyup üfleyecekmiş de, zengin olacamışım. Sen bırak şimdi bu dalgaları da, şimdi göynünnen bu işe razı oluyon mu, olmuyon mu?

— Ne işine?

— Avradı bize verecen!

— Siz deli misiniz be?

— Temelli değil oğlum. Temelli desen bile biz gabul etmek. Bizimkisi gönül eylemek. Hak da yemek ha!... Bak bunlar parasını verecekler, benimkini de yediğimize içtiği nize sayın.

Necmiye, hâlâ kepeneğin altından çıkmamıştı. Korkulu nefes alışverişleri, kepeneğin hızlı kalkıp inmesinden belli oluyordu. Gözlerine baktım:

— Öldürürler seni Mehdi, dedi.

— Ne yapalım yâni?

— Bilmem ki.

— Ne konuşuyonuz lan, diye bağırdı biri.

Necmiye seslendi:

— Gönülümü etmeğe çalışıyor...

— Ha şöyle, dediler.

— Ne gönül Necmiye?...

Necmiye bir yay gibi fırladı kepeneğin altından:

— Yiğitler, dedi... Hoşgeldiniz, safa geldiniz. Size doğrusunu deyim mi, ben bu adamın avradı değilim. Hemi de zornan gidiyom.

Necmiye'nin böyle konuşması karşısında nerdeyse kalbim duraktı...

— Necmiye!... diye bağırdım.

— Ne Necmiyesi lan? Heç benim gibi bir avrat, senin gibi bir hırboya garılık eder mi?

— Etmez, etmez, dediler.

Taşın üzerinden atlayarak yanımıza sokulmağa başladılar. İri kafalı, bir de yumruk yapıştırdı suratına.

— İbiş, dedi, davul gibi şişdin mi şindi?

— Kız Necmiye, bu muydu bana yapacağın?

— Dedik oğlum sana, yâr olmak dedik, dinlemedin...

— Ben-senin kocan değil miyim?

— Ulan nerden sahip çıktın bana? Şuna bak hele!...

— Kahpe, diye bağırdım.

Seyit Çoban:

— Ağzını topla lan, dedi. Gahpeye gahpe denmez bizim memleket-te.

Necmiye ayağa kalktı, erkeklerin arasına karıştı. O anda, öyle kız-mıştım ki, elimde bir bıçak olsaydı, tavuk dahi kesemeyen ben, Necmiye'yi de, bu ırz düşmanlarını da keserdim.

Beş erkek, öylesine mesuttu ki, şimdiden ağızlarının salyaları akıyor, yiyecekmiş gibi bakıyorlardı Necmiye'ye...

— Ağalar, bi âlem yapalım be!... Ne zamandır özlemiştim böyle bi âlemi. Hem öyle bi âlem yapalım ki, nah şunun aklı dursun. — Beni gösteriyordu — Ellerini arkadan bağlayalım, goyalım şu daşın dibine, seyretsin hiyar...

Seyit Çoban, cınarın dibinden bir urgan getirdi. Beş kişi, ellerimi, ayaklarımı sımsıkı bağladılar:

— Hadi bi gıvırda da görüym seni hoca bozuntusu... Bana dua eden ha, zengin eden ha?... O duaları şindi gendine oku da, aklın başına gelsin.

Suratıma bir de tükrük fırlatan Seyit Çoban:

— Çoban böyle gördün de iş yok zannettin ha?... Ulan oğlum, bizde daha iş çok, anladın mı iş çok!...

Bu söze kâhkahayla güldüler. Bir külçeden farksızdım o anda... Anamın sözü dudaklarımdan döküldü:

«Alma orospunun kızını, sürer gider izini»

Sürüp gidiyordu izini... Kızı da

değildi bu üstelik, orospunun ta kendisiydi.

Taşın arkasındaydım ama cınarın dibini görüyordum. Köylüler, avlarını böylesine kolaylıkla elde etmenin coşkunluğu içinde:

— Lan be, erkek avratmış be, de-yip duruyorlardı.

Necmiye, şimdide dek hiç duymadığım bir kâhkahayla dağları çınlatıyor, oturduğu yerden bir şeyler anlatıyordu...

Ay ışığıydı ama, ne yaptıklarını iyice seçemiyordum. Bütün dikkatimle Necmiye'ye bakıyordum. Adamın biri kolundan yakalamış, çalıklara doğru sürüklemek istedikçe, o, gülüyor, bir şeyler anlatıyor, ötekiler de kafalarını sallıyorlardı. Sonra, Necmiye'yi ortalarına aldılar. Seyit Dayı'nın sesini tanıdım:

— Ulan doğru be avradın dediği, diyordu. Her zaman mı be, her zaman mı?... Durun siz durun, ben hemen gelirim... Ulan ben gelene kadar bi elinizi sürün, dinim hakkı için fururum sizi...

Bu söze, arsız arsız güldüler. Seyit Çoban gidince, ötekiler konuşacak bir konu bulamadıkları için boyuna Necmiye'ye bakıyorlardı. İnce bir ses:

— Sen çiftetelli bilin mi? diye sordu.

Necmiye gülerek bir şeyler söyledi. Hep beraber güldüler. Biraz sonra Seyit Çoban elinde bir testiyle çıka geldi.

— Geçen yıldan galma, elimden yapmıştım, dedi. Uzunların bağından...

— Çalmışındır üzümleri ulan go-ca çoban, dedi ötekiler.

Seyit Çoban, bizim yattığımız yerden taşı almağa geldiğinde:

— Tüü ulan deyyus, dedi. Bu gadar gansız olduğunı hiç tahmin etmemiştim. Ulan benim elimden alacaklar da gariyi, bak bakalım ben orayı napaım. Yıkırım ulan, Allahıma dinime yıkırım... Sana müste-

Reklâmınızı gazete ve dergilerle değerlendirin!

BASIN İLÂN KURUMU

Yurt içi ve yurt dışı reklâmlarınız için hizmetinizdedir.

GENEL MÜDÜRLÜK:

Cağaloğlu Türkocağı caddesi No 1 - İstanbul

Telefon : 276600 - 276601

Telgraf adresi : BASIN KURUMU

(Basın : 16347 — 81)

16

FONO

Correspondence Institute

METODUyla

Siz de Türkiye'nin her yerinde kendi kendinize

İNGİLİZCE
FRANSIZCA
ALMANCA
MUHASEBE

OGRENEBİLİRSİNİZ

İZAHLI BROŞÜRÜMÜZÜ İSTEYİNİZ

FONO İstiklal Cad. 213 Beyoğlu-İstanbul

(Reklâmcılık : 1773 — 82)

hak lan bu müstehak, diyerek kolu-
ma bir tekme yaptırdı.
Anladığıma göre testideki şarap-
tı.

— Topraktan çıkmış, sıcak sıcak,
diyordu koca kafalısı.

İkinci tastan sonra Necmiye'yi
zorla ayağa kaldırdılar. Öyle güzel
oynuyordu ki Necmiye... Ay ışığın-
da, kollarının çizdiği kavisler, dalga
dalga yayılıyordu sıcak havaya...

— Entarini çıkar, dedi ince sesli
adam.

Necmiye:
— Ben başımı yere goymadan en-
tarimi çıkarmam, dedi.

— Öyleyse daha hızlı gıvır, dedi
başka biri.

Taslar, el çırpımlar, oflar, türkü-
ler, çığlıklar...

Çiftetelliden sonra Necmiye a-
damların arasına oturdu. Belki ya-
rım saat fiskos fiskos bir şeyler
konuştular. Sonra, bir kahkaha, bir
çığlıktır başladı.

— Ulan goca kelle, nerde olsa
şansın şans, diyorlardı.

Koca kelle, Necmiye'nin koluna
yapışmış, sarsak adımlarla çalılık-
lara doğru gidiyorlardı.

— Ulan goca kelle, avradı sıkır-
ken öldürme ha orda, diyorlardı. Da-
ha biz de gonacıyk...

O anda içime bir titremedir düş-
tü. Sanki kışın ayazında, çıtır çıtır
buzun üstündeymişim gibi titriyo-
r-dum. Dişlerim takır takır vuruyo-
du birbirine. Kendimi yere attım.
Yuvarlağa yuvarlağa karşıdaki sivri
taşın olduğu yere geldim. İpi, taş
sürte sürte kesecek, sonra buradan
kaçacaktım... Bir çığlık duyuldu.
Necmiye'nin çığlığı...

— İmdaaat, bu adam beni boğa-
cak!...

Dört sarhoş, önce bu çığlığa al-
dırmadılar. Sonra, çığlığı tekrar du-
yunca, hepsi birden ayağa kalkıp
yıkıla yuvarlağa çalılarının içine doğ-
ru koşmağa başladılar.

— Ulan goca kelle, diyen çalının
arasında kayboldu. Bir müddet ses-
sizlik oldu, sonra bir takım gürül-
tüler... Bir de baktım Necmiye bur-
numun dibinde. Heyecanlıydı:

— Hadi Mehdi, kaçak, dedi. He-
rfin goca gafasına daşı yaptırdım.

— Şey...

(Devamı var)

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

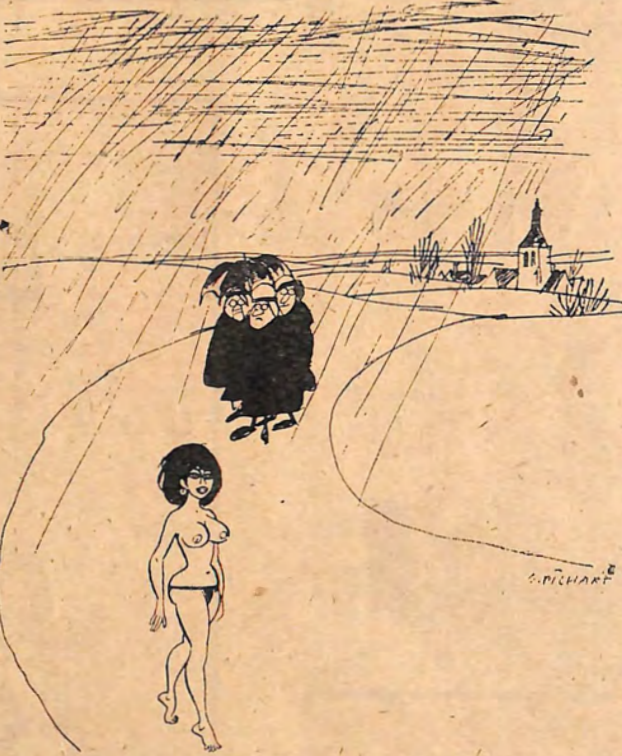
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

©
İLAN FIATI : Kapak içi, san-
timi 25 lira, iç sayfalar 40
liradır.

©
**Bu gazete Basın ahlâk yasa-
sına uymayı taahhüt etmiştir.**
Fiatı: 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

— Hayâl mi görüyoruz?...
— Hayâl görsek erkek olurdu!...

Sütyen

Jean Carnet arkadaşına rüyalarının kızından bahsediyordu:
— Çok ciddi, çok rabıtalı bir kız... Onu sevdiğimi, kendisine
nasıl belli edeceğimi bilmiyorum... Ama bir çare düşündüm: Ona
bir şey hediye etsem, bir sütyen meselâ... Bu tesirli olur de-
ğil mi?

— Fikir güzel ama bu kıza bağlı. Bu kız kimdir, tanıyor
muyum ben onu?

— Belki tanırın: Sophi. Hani şu uzun boylu, sarışın, bir
avukatın kızı olan Sophi.

— Bulduğun çare bir işe yaramaz dostum. Mahallenin bü-
tün delikanlıları bilir, Sophi hiç sütyen kullanmaz!

Mucize

Marsilya rıhtımlarının tanın-
mış bir sarhoşu, bir akşam yine
yalpa vura vura evine dönerken
rahibe rastladı. Sarhoşun cebin-
de de yine şişesi vardı. Rahip:

— Cebinde sakladığın şişede ne
var Pierre? diye sordu.

— Mukaddes su, aziz peder.

Rahip şişeyi alarak kokladı:

— Bu konyaktır.

Pierre, başını havaya kaldıra-
rak:

— Tanrının mucizesi! diye ba-
ğırdı. Su idi, konyak olmuş!

Dedikodu

İki dedikoducu kadın kasaba-
larındaki insanları bir hayli çe-
kiştirdikten sonra biri kanaatini
belirtti:

— Eh, ne yaparsınız madam
Muche, bir dünya vücuda getir-
mek için her çeşit insan lazım.
Ama Allaha şükür ki, ben bun-
ların hiçbirine dahil değilim!

Geçim yolu

Taşraya giden bir Parisli oto-
mobiliyle çamurlu yoldan gider-
ken bataklığa saplandı. Kendisi-
ne yardım edebilecek birini ara-
maya gitti.

Traktörünün üstünde oturan
bir köylüye, arabasını çıkarma-
sına yardım etmesini söyledi.
Köylü:

— Bu iş için yirmi frank iste-
rim, dedi.

— Yirmi frank mı? İş bu ka-
dar pahalıysa her şeyi bırak, ge-
ce ve gündüz bu işte çalış!

— Geceleri, imkânsız.

— Neden?

Köylü, saf saf cevap verdi:

— Geceleri yolları suluyoruz
da...

Hediye

Orta yaşlı bir kadın, doktoruna
telefon ediyordu:

— Doktor çok rica ederim, de-
di, bana zayıflatıcı bir ilaç veri-
niz. Kocam güzel bir hediye ver-
di, fakat içine giremiyorum.

— Üzülmeyiniz sevgili madam.
Şimdi tavsiye edeceğim rejimle
kısa bir zaman sonra o elbisenin
içine girebilirsiniz.

Kadın haykırdı:

— Aman doktor, size elbiseden
bahseden kim? Hediye bir oto-
mobildi!...

Güzel delikanlı

Yirmibeş yaşındaki genç son
derece üzgün, arkadaşına dert
yanıyordu:

— Yüz hatlarım o kadar mun-
tazam ki herkes beni kız zanne-
diyor!

Arkadaşı:

— Bunda üzülecek ne var? di-
ye cevap verdi.

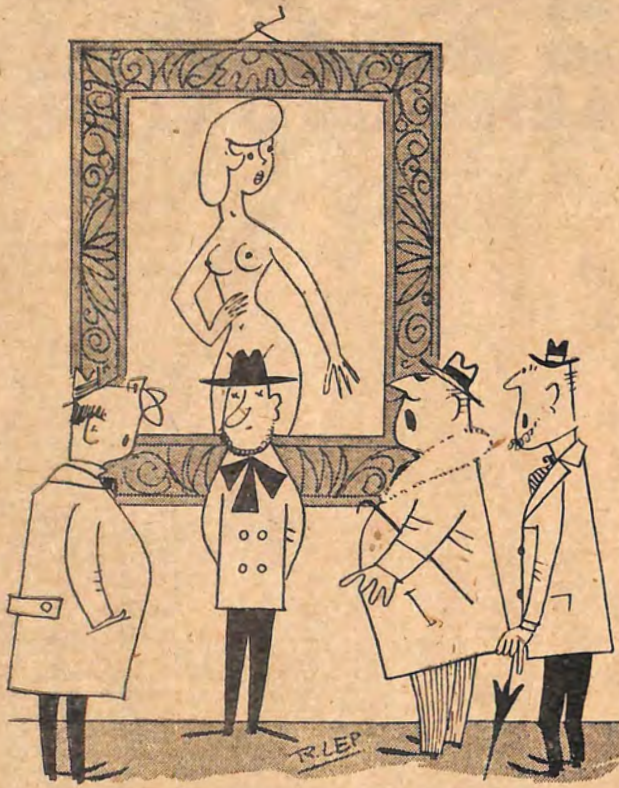
— Her şeye rağmen, daha er-
kek yapılı görünmek istiyorum.
Hattâ traş olmadan gezmek aklı-
na geliyor.

— Aman bilhassa bunu yapma!
O zaman sakallı bir kadına ben-
zersin!

— İyi ki soyunmadın!.. Seni, kendisini görmeye gelmiş
biri sanacak!

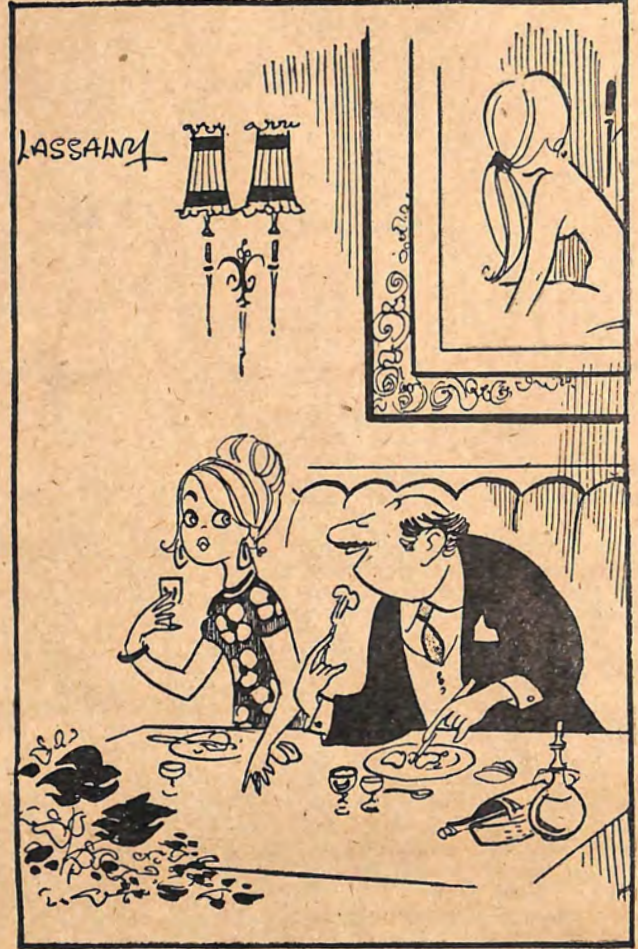
DÜNYA Karikatürleri

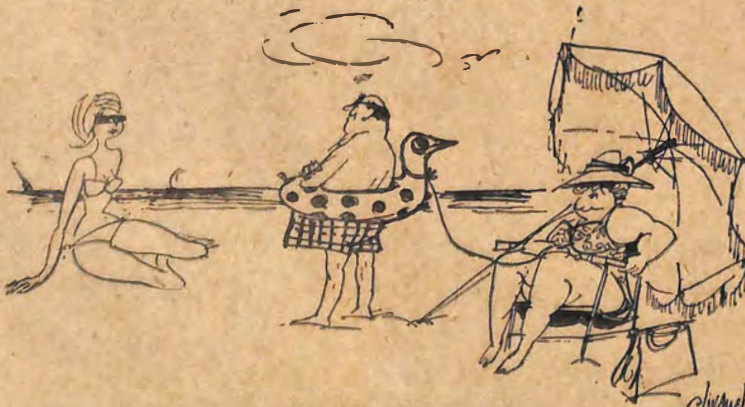
— ŞAPKAA !..

— OH!.. BABANIZIN NE KÖTÜ ŞAKALARI VAR...

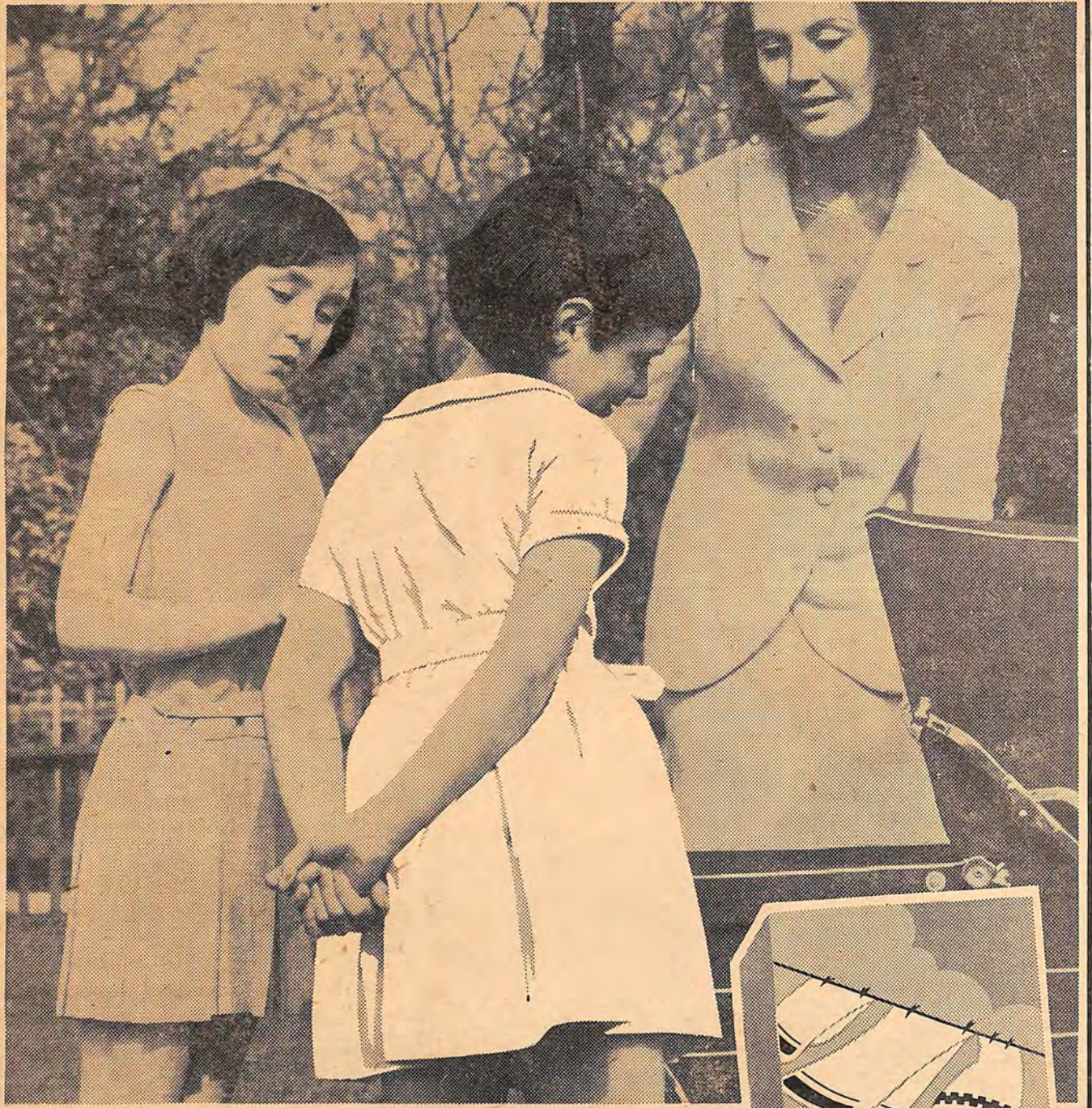
— SEVGİLİM, KARIM BENİ ŞİMDİ GÖRSE ÖYLE KIZARKİ... KOLESTEROLÜM YÜZÜNDEN SALÇALI YEMEKLERİ DOKTOR YASAK ETTİ...

YAZISIZ

— EVLENMEK İSTEYİŞİMDEKİ ACELEYİ ŞİMDİ ANLADINIZ MI ?..

Herkes derhal farkediyor... Tursil daha beyaz yıkar!

Tecrübeli ev hanımlarının tercih ettiği. Tursil:

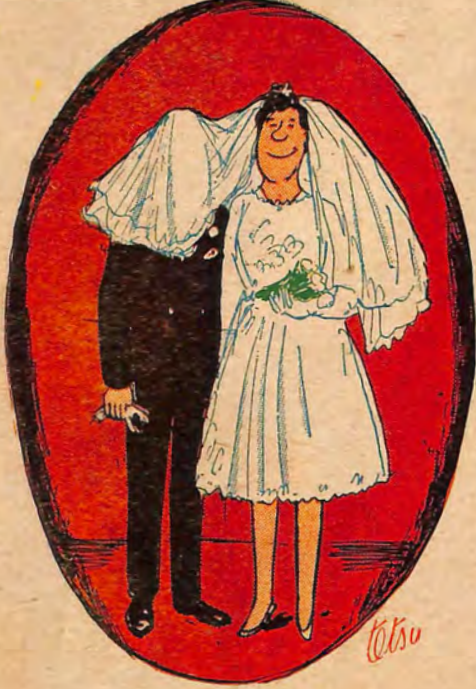
- Daha beyaz yıkar,
- Çamaşırları yıpratmaz,
- Elleri bozmaz.

Tursil'den şaşmayınız.

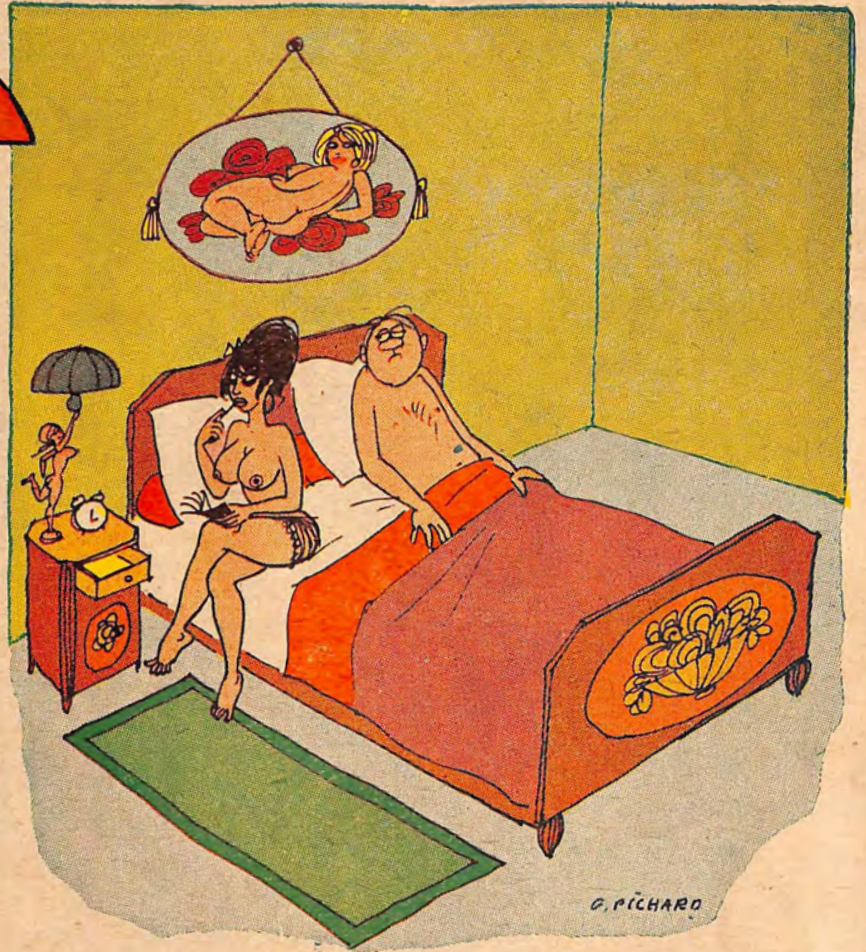

Siz de çamaşırlarınıza Tursil beyazlığı veriniz

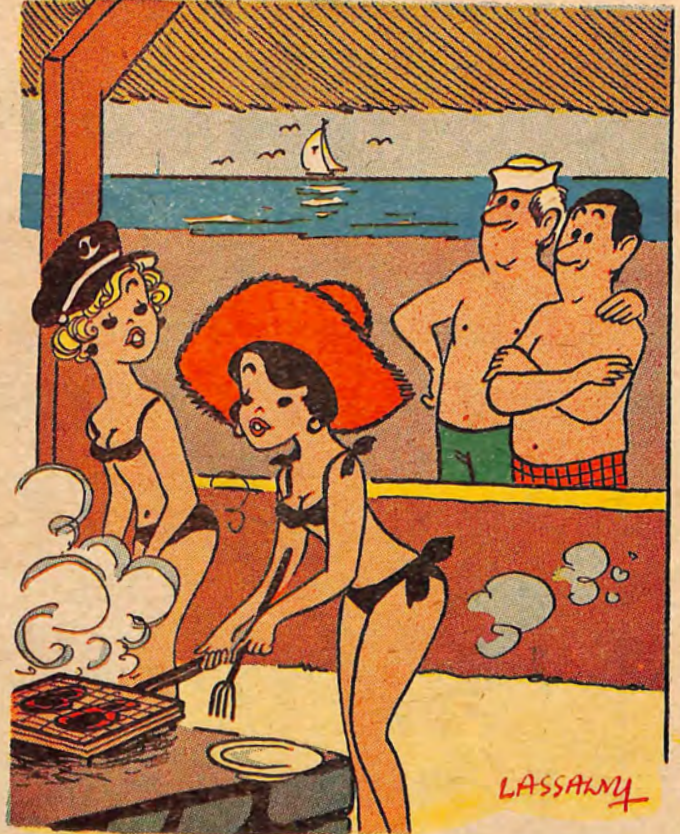
Akhaka

YAZISIZ

— HATIRA DEFTERİME BAKIYORUM DA ...GEÇEN
SENE DAHA KUVVETLİYİMİŞSİN...

— BU SON İMTİHANINDI ... ŞAKADAN ANLIYAN
BİR KADIN OLUP OLMADIĞINI DENEYİM

— ONLARI BURAYA SADECE KIZARMIŞ ET
KOKUSUNUN MU ÇEKTİĞİNİ SANIYORSUM